สสว OSMEP

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม • OFFICE OF SMALL AND MEDIUM ENTERPRISES PROMOTION •

Cluster SMEs

รายงานการศึกษา

เครือข่ายวิสาหกิจ

ยางพาราและเฟอร์นิเจอร์ไม้ยาง
กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย จังหวัดชุมพร
สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช พัทลุง
สงขลา ยะลา นราธิวาส ปัตตานี

สำนักงาน
ส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลาง
และขนาดย่อม กรกฎาคม 2551

สารบัญ

		หน้า
ส่วนที่ 1		**1-29**
บทที่ 1	เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย (จังหวัดชุมพร สุราษฎ์ธานี นครศรีธรรมราช พัทลุง สงขลา ยะลา นราธิวาส ปัตตานี)	1-9
	▪ ภาพรวมของเครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	1
	▪ การวิเคราะห์เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	2
	▪ ผลการวิเคราะห์เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	4
	▪ Cluster Mapยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	7
บทที่ 2	แผนภาพเครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	10-11
บทที่ 3	แผนปฏิบัติการส่งเสริมเครือข่ายวิสาหกิจยางพารา: กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	12-29
ส่วนที่ 2		**30-51**
บทที่ 1	เครือข่ายวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยาง : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย (จังหวัดชุมพร สุราษฎ์ธานี นครศรีธรรมราช พัทลุง สงขลา ยะลา นราธิวาส ปัตตานี)	30-36
	▪ ภาพรวมของเครือข่ายวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยาง : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	30
	▪ การวิเคราะห์เครือข่ายวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยาง : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	32
	▪ ผลการวิเคราะห์เครือข่ายวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยาง: กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	33
	▪ Cluster Map เฟอร์นิเจอร์ไม้ยาง: กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	35
บทที่ 2	แผนภาพเครือข่ายวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยาง : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	37-38
บทที่ 3	แผนปฏิบัติการส่งเสริมเครือข่ายวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยาง : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย	39-51

ส่วนที่ 1

บทที่ 1
เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
(จังหวัดชุมพร สุราษฎ์ธานี นครศรีธรรมราช พัทลุง สงขลา ยะลา นราธิวาส ปัตตานี)

1. ภาพรวมของเครือข่ายวิสาหกิจยางพารา

ยางพาราเป็นอุตสาหกรรมหลักซึ่งสำนักงานคณะกรรมการพัฒนากา รเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติจัดอยู่ในกลุ่ม อุตสาหกรรมที่มีศักยภาพเป็นเลิศในตลาดโลก ประเทศไทย จัดเป็นผู้ผลิตยางพาราอันดับหนึ่งของโลก โดยในปี 2545 ประเทศไทยส่งออกยางพาราทั้งสิ้น 2,632,771 ตัน เป็นมูลค่าการส่งออก 110,887 ล้านบาท โดยเป็นผลิตภัณฑ์ยางแปรรูป 54,370 ล้านบาท และส่งออกในรูปของวัตถุดิบ 56,517 ล้านบาท จะเห็นว่าอุตสาหกรรมยางพาราของไทยยังเน้นผลิตภัณฑ์ที่มีมูลค่าเพิ่มต่ำ

ประกอบกับสถานการณ์ในช่วง2-3 ปีที่ผ่านมา ราคายางมีแนวโน้มสูงขึ้น เนื่องจากประเทศจีนมีความต้องการใช้ยางธรรมชาติในประเทศมากขึ้น และแนวโน้มควา มต้องการใช้ยางธรรมชาติเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง นอกจากนั้นประเทศไทยยังได้ร่วมมือกับ ประเทศผู้ผลิตและผู้ส่งออกยางธรรมชาติที่สำคัญ จัดตั้งบริษัทร่วมทุนยางสามประเทศ (ไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย) เพื่อบริหารจัดการการผลิตและส่งออกยางร่วมกัน

นอกจากนั้น สำนักงานคณะก รรมการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศได้ทำการวิเคราะห์สถานการณ์ยางพารา ในพื้นที่ภาคใต้ พบว่าในอุตสาหกรรมปลายน้ำมีองค์ประกอบสำคัญที่ค่อนข้างสมบูรณ์ เหมาะกับรูปแบบการพัฒนาด้วยวิธีคลัสเตอร์เป็นอย่างยิ่ง

ปริมาณความต้องการใช้ยาง พาราในตลาดโลก ปี 2007 ประมาณ 7 ล้านตัน ประเทศไทยควรเน้นการเป็นศูนย์กลางของโลกในด้านผลิตภัณฑ์ยางพารา รัฐบาลควรส่งเสริมและสนับสนุนในทุกๆด้าน

2. การวิเคราะห์เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

- **เงื่อนไขปัจจัยการผลิต**

  จุดแข็ง

  - มีทรัพยากรที่นำมาใช้เป็นวัตถุดิบเพียงพอ
  - ความได้เปรียบทางด้านทรัพยากรธรรมชาติ
  - แหล่งวัตถุดิบอยู่ในพื้นที่
  - ตั้งอยู่ใกล้โรงงานแปรรูปซึ่งส่วนใหญ่กระจายตัว อยู่ในพื้นที่ภาคใต้ เช่น จังหวัดตรัง
  - ความรู้และประสบการณ์ในการผลิต
  - มีการรวมกลุ่ม
  - อยู่ใกล้กับท่าเรือสงขลาทำให้ประหยัดต้นทุนในการขนส่ง
  - ได้รับการส่งเสริมจากรัฐบาล และเป็นพืชเศรษฐกิจ

  จุดอ่อน

  - เงินทุนไม่เพียงพอ
  - คุณภาพของวัตถุดิบไม่สม่ำเสมอ
  - กลุ่มผู้ผลิตขนาดเล็กขาดทักษะในการผลิต
  - การส่งออกยางพาราไปต่างประเทศ มียางพาราจำนวนหนึ่งส่งออกผ่านท่าเรือกรุงเทพฯ ทำให้เสียค่าใช้จ่ายในการขนส่งสูง
  - ขาดความรู้ที่ทันสมัยเพื่อการพัฒนาคุณภาพของผลิตภัณฑ์
  - ผู้ผลิตรายเล็กไม่มีอำนาจการต่อรอง
  - เกษตรกรขายยางพาราได้ราคาต่ำกว่าที่ควรจะเป็น
  - ต้นทุนการผลิตสูง

- **เงื่อนไขด้านอุปสงค์**

  จุดแข็ง

  - ตลาดในประเทศมีศักยภาพ
  - ตลาดต่างประเทศ มีแนวโน้มดี เนื่องจากมีปริมาณที่ผลิตได้มาก
  - ความต้องการของลูกค้ามีส่วนในการพัฒนาด้านคุณภาพ

จุดอ่อน

- ประเทศผู้ซื้อมีบทบาทในการกำหนด ราคายางไทย
- ลูกค้า มีอำนาจต่อรอง มากขึ้น
- ปัญหาเรื่องต้นทุนในการขนส่งสินค้า
- ขาดข้อมูลด้านความต้องการลูกค้า แนวโน้ม ฯลฯ
- ตลาดกลางยางพาราไม่ครอบคลุมทุกพื้นที่และไม่เป็นระบบที่เชื่อมโยงกับตลาดกลางในแต่ละจังหวัด

- **บริบทการแข่งขันและกลยุทธ์ทางธุรกิจ (Context for Firm Strategy and Rivalry)**

จุดแข็ง

- การรวมกลุ่มของผู้ประกอบการระดับหนึ่ง ทำให้สามารถสร้างตลาดกลางได้และปัจจุบันความต้องการของตลาดสูง
- รัฐบาลให้ความสำคัญกับการพัฒนาการทำสวน ยางพาราให้เป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญ

จุดอ่อน

- การขาดจริยธรรมของกลุ่มสมาชิก
- กลุ่มผู้ผลิตขาดความร่วมมือกันอย่างแท้จริง
- การผลิตยางของเกษตรกรไม่สอดคล้องกับความ ต้องการของตลาด
- ผลผลิตยางมีคุณภาพต่ำและไม่สม่ำเสมอ
- อุตสาหกรรมยางพาราของไทยเติบโตเฉพาะ ในรูปวัตถุดิบขั้นต้นเพื่อการส่งออก
- การพัฒนาอุตสาหกรรมยางพาราเน้นการ สนับสนุนอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ซึ่งสวน ทางกับการเจริญเติบโตของเกษตรกร
-

- **อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องและสนับสนุนกัน (Related & Supporting Industries)**

จุดแข็ง

- มีความร่วมมือของธุรกิจในอุตสาหกรรมเดียวกันในทำให้เกิดตลาดกลาง
- อุตสาหกรรมที่เกี่ยวโยงและสนับสนุนกัน
- หน่วยงานของรัฐ และสถาบันการศึกษา มีความพร้อมที่จะสนับสนุนด้านต่าง ๆ

จุดอ่อน

- ต้องการการสนับสนุนจากภาครัฐ
- ภาครัฐขาดการประสานงานกัน
- ขาดระบบข้อมูลข่าวสารที่เชื่อมโยง
- ขาดความร่วมมือกันระหว่างกลุ่มผู้ผลิต
- ธุรกิจขนส่ง มีราคาต้นทุนการส่งออกที่สูง และมีแนวโน้มว่าจะสูงยิ่งขึ้น

- **ข้อเสนอแนะเพื่อเสริมจุดแข็ง-แก้ไขจุดอ่อน**
  - ภาครัฐควรส่งเสริมให้เกิดความเชื่อมโยงระหว่างตลาดกลางแต่ละจังหวัด
  - สถาบันการศึกษาควรฝึกอบรมเพิ่มทักษะในการผลิตให้แก่ผู้ผลิตขนาดเล็ก เพื่อให้เกิดการผลิตสินค้าอย่างมีคุณภาพสม่ำเสมอ
  - ควรส่งเสริมให้มีการพัฒนานวัตกรรมการแปรรูปยาง
  - ควรจัดทำศูนย์ข้อมูลสารสนเทศเรื่องยางพารา

3. ผลการวิเคราะห์เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

เงื่อนไขปัจจัยการผลิต (Factor Conditions)

ยางพาราเป็นอุตสาหกรรมหลักซึ่งสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติจัดอยู่ในกลุ่ม อุตสาหกรรมที่มีศักยภาพเป็นเลิศในตลาดโลก ประเทศไทย จัดเป็นผู้ผลิตยางพาราอันดับหนึ่งของโลก โดยในปี 2545 ประเทศไทยส่งออกยางพาราทั้งสิ้น 2,632,771 ตัน เป็นมูลค่าการส่งอ อก 110,887 ล้านบาท โดยเป็นผลิตภัณฑ์ยางแปรรูป 54,370 ล้านบาท และส่งออกในรูปของวัตถุดิบ 56,517 ล้านบาท เนื่องจากประเทศไทยมีทรัพยากรที่นำมาใช้เป็นวัตถุดิบเพียงพอ ,นความได้เปรียบทางด้านทรัพยากรธรรมชาติ มีแหล่งวัตถุดิบอยู่ในพื้นที่ ตั้งอยู่ใกล้โรงงานแปรรูปซึ่งส่ วนใหญ่กระจายตัวอยู่ในพื้นที่ภาคใต้ นอกจากนี้ยังอยู่ใกล้กับท่าเรือสงขลาทำให้ประหยัดต้นทุนในการขนส่ง ผู้ผลิตยางพาราในประเทศไทยมีความรู้และประสบการณ์ในการผลิต มีการรวมกลุ่ม และได้รับการส่งเสริมจากรัฐบาล แต่ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ประสบปัญหาเรื่องเงินทุนไม่เพียงพอ คุณภาพของวัตถุดิบไม่สม่ำเสมอ กลุ่มผู้ผลิตขนาดเล็กขาดทักษะในการผลิต การส่งออกยางพาราไปต่างประเทศ มียางพาราจำนวนหนึ่งส่งออกผ่านท่าเรือกรุงเทพฯ ทำให้เสียค่าใช้จ่ายในการขนส่งสูง ขาดความรู้ที่ทันสมัยเพื่อการพัฒนาคุณภาพของผลิตภัณฑ์ ผู้ผลิตรายเล็กไม่มีอำนาจการต่อรอง เกษตรกรขายยางพาราได้ราคาต่ำกว่าที่ควรจะเป็น และปัญหาต้นทุนการผลิตสูง

เงื่อนไขด้านอุปสงค์ (Demand Conditions)

ในช่วง2-3 ปีที่ผ่านมา ราคายางมีแนวโน้มสูงขึ้น เนื่องจากประเทศจีนมีความต้องการใช้ยางธรรมชาติในประเทศมากขึ้น และแนวโน้มความต้องการใช้ยางธ รรมชาติเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ตลาดในประเทศมีศักยภาพ ส่วนตลาดต่างประเทศ มีแนวโน้มดี เนื่องจากมีปริมาณที่ผลิตได้มาก ความต้องการของลูกค้ามีส่วนในการพัฒนาด้านคุณภาพ แต่ผู้ผลิตยางพาราในประเทศกลับประสบปัญหาเนื่องจาก ประเทศผู้ซื้อมีบทบาทในการกำหนด ราคายางไทย ลูกค้ามีอำนาจต่อรองมากขึ้น ปัญหาเรื่องต้นทุนในการขนส่งสินค้า ขาดข้อมูลด้าน ความต้องการลูกค้าแนวโน้ม ฯลฯ ตลาดกลางยางพาราไม่ครอบคลุมทุกพื้นที่และไม่เป็นระบบที่เชื่อมโยงกับตลาดกลางในแต่ละจังหวัด

บริบทการแข่งขันและกลยุทธ์ทางธุรกิจ (Context for Firm Strategy and Rivalry)

ในด้านบริบทการแข่งขันและกลยุทธ์ทางธุรกิจ ผู้ประกอบการในพื้นที่มีการรวมกลุ่มของผู้ประกอบการระดับหนึ่ง ทำให้สามารถสร้างตลาดกลางได้ และปัจจุบันความต้องการของตลาดสูง รัฐบาลให้ความสำคัญกับการพัฒนาการทำสวน ยางพาราให้เป็นพืชเศรษฐกิ จที่สำคัญ นอกจากนี้ยังมีปัญหาด้าน การขาดจริยธรรมของกลุ่มสมาชิก กลุ่มผู้ผลิตขาดความร่วมมือกันอย่างแท้จริง การผลิตยางของเกษตรกรไม่สอดคล้องกับความ ต้องการของตลาด ผลผลิตยางมีคุณภาพต่ำและไม่สม่ำเสมอ อุตสาหกรรมยางพาราของไทยเติบโตเฉพาะ ในรูปวัตถุดิบขั้ นต้นเพื่อการส่งออก การพัฒนาอุตสาหกรรมยางพาราเน้นการ สนับสนุนอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ซึ่งสวนทางกับการเจริญเติบโตของเกษตรกร

อุตสาหกรรมที่เกี่ยวโยงและสนับสนุน (Related & Supporting Industries)

อุตสาหกรรมที่เกี่ยวโยงและสนับสนุนอุตสาหกรรมยางพารา มีความร่วมมือข องธุรกิจในอุตสาหกรรมเดียวกันในทำให้เกิดตลาดกลาง อุตสาหกรรมที่เกี่ยวโยงและสนับสนุนกัน หน่วยงานของรัฐ และสถาบันการศึกษา มีความพร้อมที่จะสนับสนุนด้านต่าง ๆ แต่อุตสาหกรรมส่วนใหญ่ต้องการการสนับสนุนจากภาครัฐ ภาครัฐขาดการประสานงานกัน ขาดระบบข้อมูลข่าวสารที่เชื่อมโยง ขาดความร่วมมือกันระหว่างกลุ่มผู้ผลิต ธุรกิจขนส่ง มีราคาต้นทุนการส่งออกที่สูง และมีแนวโน้มว่าจะสูงยิ่งขึ้น

บทบาทรัฐบาล

รัฐบาลควรมีการสนับสนุนด้านการตลาดเพื่อให้มีสัดส่วนการตลาดเพิ่มขึ้น Tire Expo และสร้างความร่วมมือกับรัฐบาล ASEAM เพื่อช่วยผนึกกำลังแก้ปัญหาการกีดกันทางการตลาด เพื่อให้มีระดับราคาและกำลังการผลิตที่เหมาะสม รัฐควรสนับสนุนให้มีการจัดตั้ง International Rubber Company ร่วม 3 ประเทศ คือ ไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย นอกจากนี้ยังควรมีการสนับสนุนด้านการสร้างมูลค่าเพิ่ม โดยมีการจัดตั้ง Rubber Technology Center เพื่อให้ผู้ประกอบการไทยสามารถผลิตและแปรรูปสินค้าให้มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น รัฐควรส่งเสริมอุตสาหกรรมต้นน้ำ เช่น ควรมีการรักษาเสถียรภาพของระดับราคา และมีการปรับปรุงนโยบายการปลูกและผลิตยาง การเพิ่ม productivity และมาตรฐานการผลิตโดยใช้เ ทคโนโลยีที่เหมาะสม ควรให้มีฐานการผลิตอย่างครบวงจรของผลิตภัณฑ์ยาง การขยายพื้นที่เพาะปลูกยาง สวนยางเอื้ออาทร โครงการโรงรมและโรงอัดก้อนยาง การวิจัยและพัฒนาพันธ์ยาง ควรส่งเสริมผลิตภัณฑ์ปลายน้ำ ควรมีการพัฒนาเครือข่ายวิสาหกิจ โดยเน้น product champion เช่น ยางล้ อ ผลิตภัณฑ์น้ำยางข้น และจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมด้านยางพาราที่จังหวัดสงขลา ควรพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่สามารถใช้ยางธรรมชาติทดแทนได้ โดยเพิ่มการใช้ยางในตลาดภาครัฐ ควรมุ่งเน้นการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ที่มีศักยภาพ โดยเร่งวิจัยผลิตภัณฑ์ที่มีศักยภาพในอนาคต เช่น ไบโอเทคน้ำยางสด และพัฒนาวัสดุวิศวกรรม รัฐควรส่งเสริมให้อุตสาหกรรมยางในพื้นที่ เป็นผู้นำในนวัตกรรมของผลิตภัณฑ์จากยาง ด้านการแปรรูปควรให้ BOI สนับสนุนการลงทุนด้านการแปรรูปยาง

เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

4. Cluster Mapยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

คลัสเตอร์ยางพาราในกลุ่มจังห วัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีองค์ประกอบต่างๆ ในแผนที่คลัสเตอร์ (Cluster Map) ดังแสดง

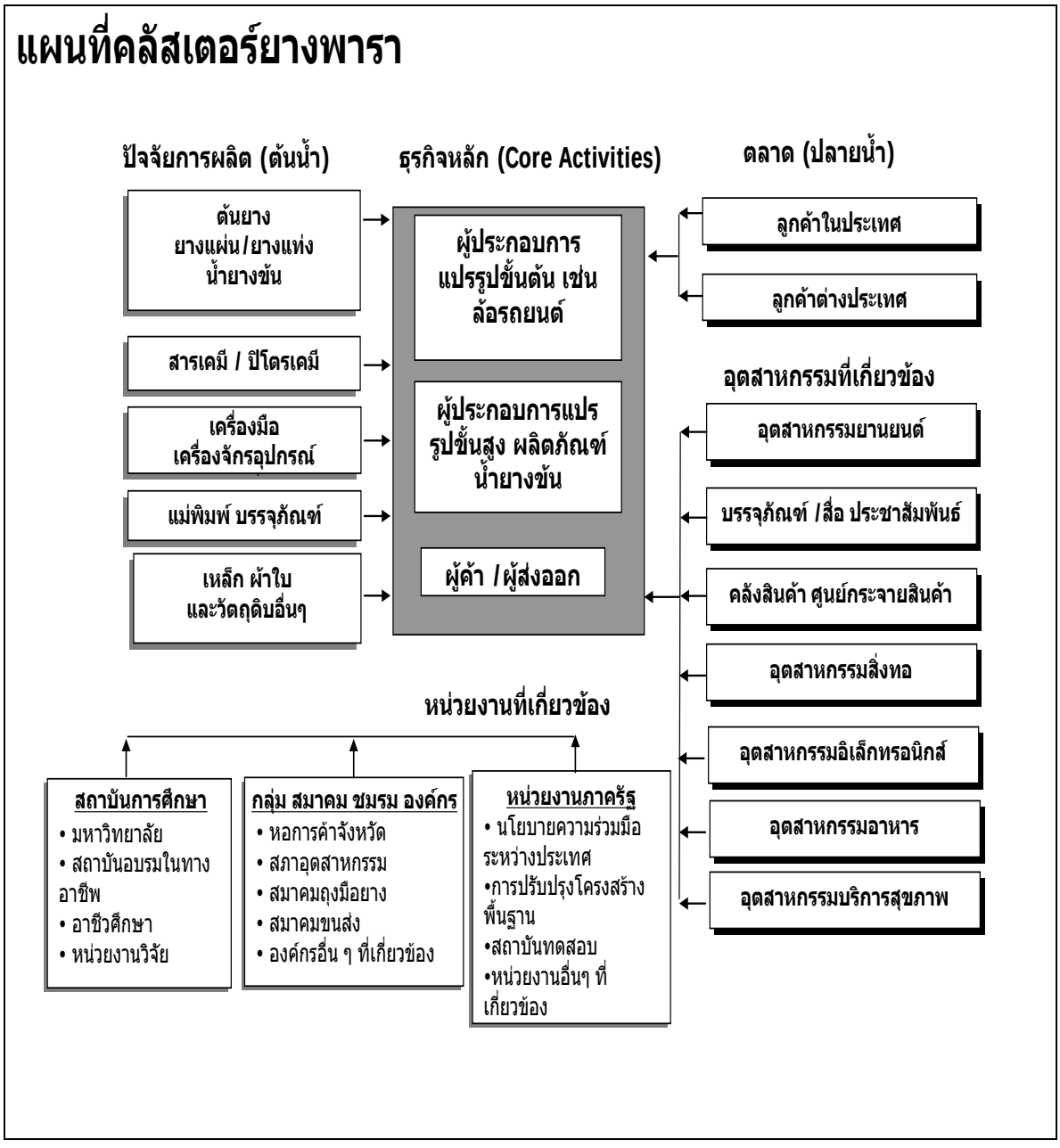

ภาพที่ 1 แสดง Cluster Map ยางพารา

Diamond model อุตสาหกรรมยางพารา

สามารถสรุปผลการวิเคราะห์ Diamond model อุตสาหกรรมยางพาราภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ได้ดังนี้

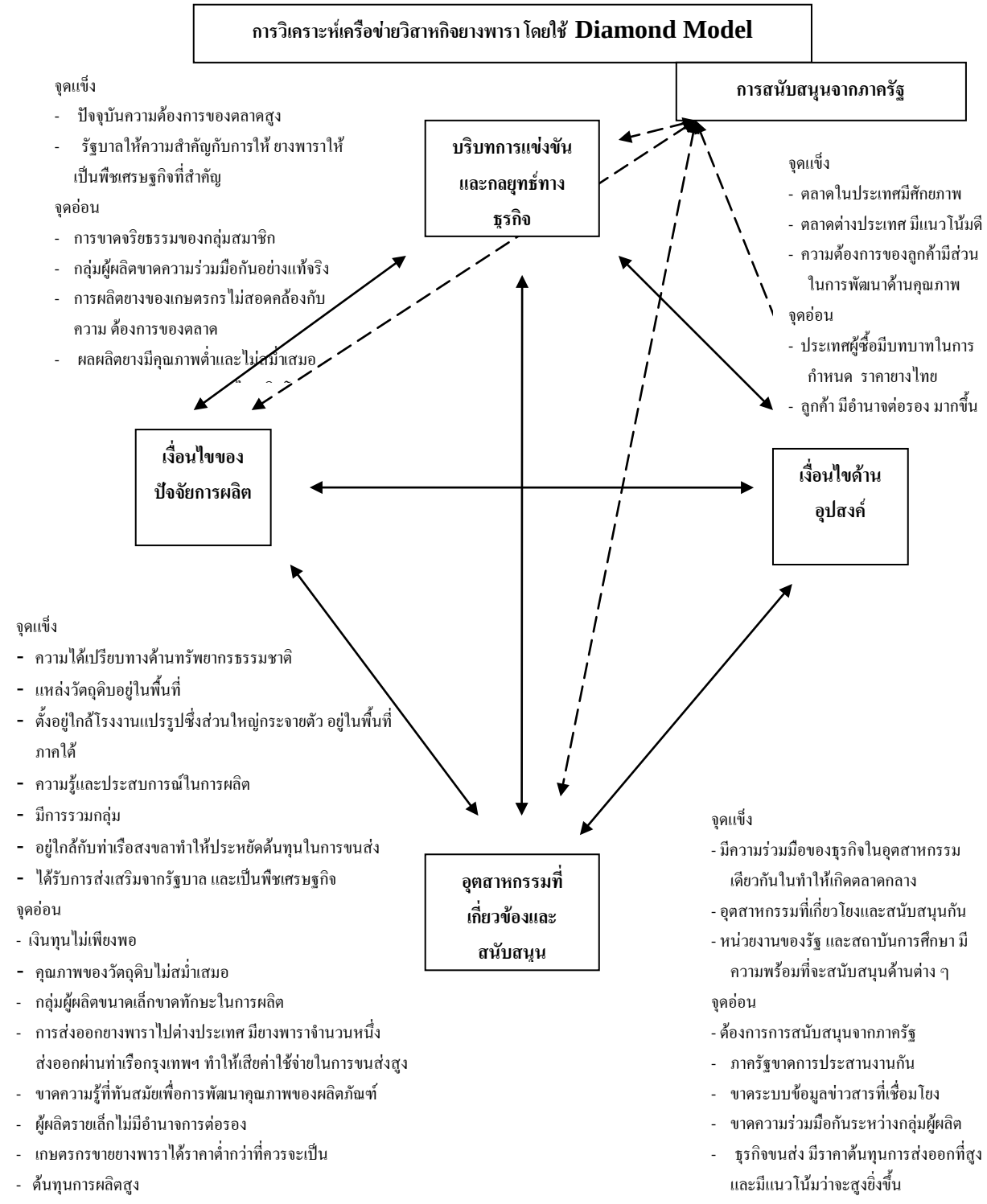

ภาพที่ 2 แสดงการวิเคราะห์ Diamond model คลัสเตอร์ยางพารา

เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

จากแผนภาพทั้งสอง แสดงให้เห็นประเด็นในการพัฒนาเพื่อเสริมความเข้มแข็งในหลายๆ องค์ประกอบ รวมทั้งต้องพัฒนาให้เกิดปฏิสัมพันธ์และความร่วมมือ (Interaction and Networking) ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้คลัสเตอร์ยางพาราในพื้นที่ภาคใต้มีความเข้มแข็ง สามารถเชื่อมโยงกับคลัสเตอร์ยางพารา ในภาคอื่นๆ ของประเทศไทย เพื่อความสามารถในการแข่งขันในภาพรวมของประเทศ

ปัจจัยแห่งความสำเร็จของเครือข่ายวิสาหกิจยางพารา

1. การจัดตั้งตัวแทนหรือศู นย์พัฒนาเครือข่ายวิสาหกิจยางพารา (Cluster Development Agent : CDA)
2. การสร้างผู้ฝึกอบรม (Trainer) เพื่อเป็นตัวกลางถ่ายทอดความรู้และประโยชน์ในการรวมกลุ่มอุตสาหกรรมแก่สมาชิกคลัสเตอร์ยางพารา
3. การเปรียบเทียบการรวมกลุ่มอุตสาหกรรม (Benchmarking) กับคลัสเตอร์ยางพา รา อื่นๆ ทั้งในประเทศ เช่น คลัสเตอร์ยางพาราภาคใต้ฝั่งอันดามัน และต่างประเทศ เช่นคลัสเตอร์ยางพารามาเลเซีย
4. การจัดทำวารสารหรือ สื่อเทคโนโลยีสำหรับเครือข่ายวิสาหกิจยางพารา เพื่อเผยแพร่ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ ในเครือข่ายอุตสาหกรรมยางพารา
5. การถ่ายทอดเทคโนโลยีการปลูกยางพารา
6. การถ่ายทอดเทคโนโลยีการผสมปุ๋ยชีวภาพทดแทนปุ๋ยเคมีให้แก่กลุ่มเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา
7. การถ่ายทอดความรู้ให้แก่เกษตรกรในการผลิตน้ำยางที่มีคุณภาพ
8. การถ่ายทอดเทคโนโลยีและองค์ความรู้ในการผลิตยางแผ่นรมควันที่มีคุณภาพระหว่างกลุ่มเกษตรกร โดยกลุ่มเกษตรกรผู้ผลิตยางแผ่นรมควันต้นแบบ
9. การพัฒนาเทคโนโลยีต้นทุนต่ำสำหรับเป็น ต้นแบบการพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางพารา
10. การปลูกยางพาราในพื้นที่ว่างเปล่า และเหมาะสมในการปลูกยาง
11. การวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์แปรรูปยางพารามูลค่าสูง
12. การส่งเสริมการพัฒนาตลาดกลางยางพารา
13. การบริหารตลาดกลางเพื่อเพิ่มคุณภาพยางพารา

เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

บทที่ 2
แผนภาพเครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

1. ภาพรวมกลุ่มจังหวัด

2. แผนภาพเครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

บทที่ 3
แผนปฏิบัติการส่งเสริมเครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

1. เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา

ยุทธศาสตร์	กลยุทธ์	โครงการ	งบประมาณ(ล้านบาท)
ยุทธศาสตร์การสร้างคุณค่า	กลยุทธ์ที่ 1 การวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์และเทคโนโลยี	1. โครงการพัฒนาเทคโนโลยีต้นทุนต่ำสำหรับเป็น ต้นแบบการพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางพารา	1
		2. โครงการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์แปรรูปยางพารามูลค่าสูง	10
	กลยุทธ์ที่ 2 พัฒนา CDA	1. โครงการจัดตั้งตัวแทนหรือศูนย์พัฒนาเครือข่ายวิสาหกิจยางพารา (Cluster Development Agent : CDA)	1
		2. โครงการสร้างผู้ฝึกอบรม (Trainer) เพื่อเป็นตัวกลางถ่ายทอดความรู้และประโยชน์ในการรวมกลุ่มอุตสาหกรรมแก่สมาชิกคลัสเตอร์ยางพารา	1
ยุทธศาสตร์การเพิ่มคุณค่า	กลยุทธ์ที่ 1 การเทียบเคียง	1. โครงการเทียบเคียงการรวมกลุ่มอุตสาหกรรม (Benchmarking) กับคลัสเตอร์ยางพาราอื่นๆ ทั้งในประเทศ เช่น คลัสเตอร์ยางพาราภาคใต้ฝั่งอันดามัน และต่างประเทศ เช่นคลัสเตอร์ยางพารามาเลเซีย เป็นต้น	0.3
	กลยุทธ์ที่ 2 ถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยี	1. โครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีการปลูกยางพารา	5

ยุทธศาสตร์	กลยุทธ์	โครงการ	งบประมาณ(ล้านบาท)
		2. โครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีการผสมปุ๋ยชีวภาพทดแทนปุ๋ยเคมีให้แก่กลุ่มเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา	1
		3. โครงการถ่ายทอดความรู้ให้แก่เกษตรกรในการผลิตน้ำยางที่มีคุณภาพ	1
		4. โครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีและองค์ความรู้ในการผลิตยางแผ่นรมควันที่มีคุณภาพระหว่างกลุ่มเกษตรกร โดยกลุ่มเกษตรกรผู้ผลิตยางแผ่นรมควันต้นแบบ	1
	กลยุทธ์ที่ 3 พัฒนาสายน้ำอุตสาหกรรมการผลิต	1. โครงการปลูกยางพาราในพื้นที่ว่างเปล่า และเหมาะสมในการปลูกยาง	5
		2. โครงการไม้ยางแปรรูปและเฟอร์นิเจอร์เพื่อการส่งออก	3
	กลยุทธ์ที่ 4 พัฒนาตลาดกลางยางพารา	1. โครงการส่งเสริมการพัฒนาตลาดกลางยางพารา	10
		2. โครงการบริหารตลาดกลางเพื่อเพิ่มคุณภาพยางพารา	5
ยุทธศาสตร์ที่ 3 การส่งมอบคุณค่า	กลยุทธ์ที่ 1 เผยแพร่ข้อมูล	1. โครงการจัดทำวารสารหรือ สื่อเทคโนโลยีสำหรับเครือข่ายวิสาหกิจยางพารา เพื่อเผยแพร่ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ ในเครือข่ายอุตสาหกรรมยางพารา	5

เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

2. รายละเอียดของโครงการ มีดังนี้

1. โครงการจัดตั้งตัวแทนหรือศูนย์พัฒนาเครือข่ายวิสาหกิจยางพารา (Cluster Development Agent : CDA)

2. โครงการสร้างผู้ฝึกอบรม (Trainer) เพื่อเป็นตัวกลางถ่ายทอดความรู้และประโยชน์ในการรวมกลุ่มอุตสาหกรรมแก่สมาชิกคลัสเตอร์ยางพารา

3. โครงการเทียบเคียงการรวมกลุ่มอุตสาหกรรม (Benchmarking) กับคลัสเตอร์ยางพาราอื่นๆ ทั้งในประเทศ เช่น คลัสเตอร์ยางพาราภาคใต้ฝั่งอันดามัน และต่างประเทศ เช่นคลัสเตอร์ยางพารามาเลเซีย เป็นต้น

4. โครงการจัดทำวารสารหรือ สื่อเทคโนโลยีสำหรับเครือข่ายวิสาหกิจยางพารา เพื่อเผยแพร่ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ ในเครือข่ายอุตสาหกรรมยางพารา

5. โครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีการปลูกยางพารา

6. โครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีการผสมปุ๋ยชีวภาพทดแทนปุ๋ยเคมีให้แก่กลุ่มเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา

7. โครงการถ่ายทอดความรู้ให้แก่เกษตรกรในการผลิตน้ำยางที่มีคุณภาพ

8. โครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีและองค์ความรู้ในการผลิตยางแผ่นรมควันที่มีคุณภาพระหว่างกลุ่มเกษตรกร โดยกลุ่มเกษตรกรผู้ผลิตยางแผ่นรมควันต้นแบบ

9. โครงการพัฒนาเทคโนโลยีต้นทุนต่ำสำหรับเป็น ต้นแบบการพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางพารา

10. โครงการปลูกยางพาราในพื้นที่ว่างเปล่า และเหมาะสมในการปลูกยาง

11. โครงการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์แปรรูปยางพารามูลค่าสูง

12. โครงการไม้ยางแปรรูปและเฟอร์นิเจอร์เพื่อการส่งออก

13. โครงการส่งเสริมการพัฒนาตลาดกลางยางพารา

14. โครงการบริหารตลาดกลางเพื่อเพิ่มคุณภาพยางพารา

เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

<u>เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา</u>

โครงการที่ 1 โครงการจัดตั้งตัวแทนหรือศูนย์พัฒนาเครือข่ายวิสาหกิจยางพารา (Cluster Development Agent : CDA)

หลักการเหตุผล ในโลกปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงสำคัญ 3 ประการที่มีอิทธิพลต่อเศรษกิจโลก ได้แก่กระแสโลกาภิวัตน์ (Globalization) การเปิดเสรีทางการค้า (Trade Liberalization) และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและเทคโนโลยีชีวภาพ ซึ่งกระแสการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นประเด็นที่ท้าทายต่อประเทศไทย ดังนั้นการรวมกลุ่มกันระหว่างผู้ประกอบธุรกิจเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อจะได้มีการติดต่อประสานงานกัน รวมถึงการสื่อสารและเชื่อมโยงกันเป็นเครือข่ายอันเป็นการเพิ่มขีดความสามารถ ในการแข่งขัน ทั้งในด้านการผลิต การจัดการและการสร้างนวัตกรรมในพื้นที่ ซึ่งการรวมกลุ่มจำเป็นต้องมีการจัดตั้งตัวแทนหรือศูนย์พัฒนาเครือข่ายวิสาหกิจยางพารา

วัตถุประสงค์ เพื่อประสานงานระหว่างสมาชิกในกลุ่มและให้บริการทางด้านความรู้ การจัดอบรม การแลกเปลี่ยนข้อมูล รวมทั้งรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมต่อเนื่อง และผลงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

ตัวชี้วัด

1. ระดับความรู้ความเข้าใจในการพัฒนากลุ่มเครือข่ายวิสาหกิจ
2. จำนวนสมาชิกที่เข้าร่วมการรวมกลุ่มของเครือข่ายวิสาหกิจยางพารา

กิจกรรม

1. จัดตั้งตัวแทนหรือศูนย์พัฒนาเครือข่ายวิสาหกิจยางพาราภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
2. ประสานงานระหว่างสมาชิกในคลัสเตอร์วิสาหกิจยางพาราภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
3. ให้บริการทางด้านความรู้ การจัดอบรม การแลกเปลี่ยนข้อมูล รวมทั้งรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมต่อเนื่อง และผลงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

ระยะเวลาดำเนินงาน 5 ปี (พ.ศ 2549- 2553)

หน่วยงานที่รับผิดชอบ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด สำนักงานพาณิชย์จังหวัด สถาบันวิจัยยาง หอการค้าและสภาอุตสาหกรรมจังหวัด

งบประมาณ 1,000,000 บาท

เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

โครงการที่ 2 โครงการสร้างผู้ฝึกอบรม (Trainer) เพื่อเป็นตัวกลางถ่ายทอดความรู้และประโยชน์ในการรวมกลุ่มอุตสาหกรรมแก่สมาชิกคลัสเตอร์ยางพารา

หลักการเหตุผล การถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการรวมกลุ่มอุตสาหกรรม เป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่จะทำให้การรวมกลุ่มเกิดขึ้นได้อย่างรูปธรรม ซึ่งต้องอาศัยทักษะ และความชำนาญจึงจะทำให้สมาชิกใ นกลุ่มอุตสาหกรรมได้เข้าใจ และเห็นประโยชน์ของการรวมกลุ่มอย่างแท้จริง การสร้างผู้ฝึกอบรม (Trainer) เพื่อเป็นตัวกลางถ่ายทอดความรู้และประโยชน์ในการรวมกลุ่มอุตสาหกรรมแก่สมาชิกคลัสเตอร์ยางพาราจึงควรจัดขึ้น

วัตถุประสงค์ เพื่อให้คลัสเตอร์ยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่ งอ่าวไทยมีตัวกลางถ่ายทอดความรู้และประโยชน์ในการรวมกลุ่มอุตสาหกรรมแก่สมาชิกคลัสเตอร์ยางพารา

ตัวชี้วัด

1. ร้อยละของสมาชิกคลัสเตอร์ยางพาราที่มีความรู้ความเข้าใจเพิ่มขึ้น
2. จำนวนการถ่ายทอดองค์ความรู้แก่บุคลากร
3. จำนวนบุคลากร (Trainer) ที่ผ่านการฝึกอบรม

กิจกรรม

1. คัดเลือกสมาชิกคลัสเตอร์ยางพารา ที่มีภาวะผู้นำ มีความเสียสละ มีศักยภาพในการถ่ายทอดความรู้ แก่สมาชิกอื่นๆในคลัสเตอร์
2. ฝึกอบรมตามหลักสูตร Training for Trainer และหลักสูตรเฉพาะด้านยางพารา
3. ประสานการทำงานกับ CDA กลุ่มยางพาราภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
4. ประเมินผลการทำงานของ Trainer และปรับเปลี่ยนทุกๆ 1 ปี

ระยะเวลาดำเนินงาน 5 ปี (พ.ศ 2549- 2553)

หน่วยงานที่รับผิดชอบ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด มหาวิทยาลัย เกษตรกรและผู้ประกอบการยางพารา

งบประมาณ 1,000,000 บาท

เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

โครงการที่ 3 โครงการเทียบเคียงการรวมกลุ่ มอุตสาหกรรม (Benchmarking) กับคลัสเตอร์ยางพาราอื่นๆ ทั้งในประเทศ เช่น คลัสเตอร์ยางพาราภาคใต้ฝั่งอันดามัน และต่างประเทศ เช่นคลัสเตอร์ยางพารามาเลเซีย เป็นต้น

หลักการเหตุผล จากภาวะการแข่งขันในอุตสาหกรรมยางพาราที่กำลังเผชิญอยู่ในปัจจุบัน และการแข่งขันที่กำลั งจะมีขึ้นในอนาคต ทำให้เกิดความจำเป็นในการเทียบเคียง (Benchmarking) ระหว่างการรวมกลุ่มอุตสาหกรรมภายในคลัสเตอร์ยางพารา กับคลัสเตอร์ยางพาราอื่น ๆ ทั้งในประเทศ เช่น คลัสเตอร์ยางพาราภาคใต้ฝั่งอันดามัน และต่างประเทศ เช่นคลัสเตอร์ยางพารามาเลเซีย เป็นต้น ทั้งนี้เปรียบเทียบเพื่อให้เห็นจุดแตกต่าง หรือช่องว่าง (Gap) ระหว่างสภาพ / ความสามารถของกลุ่มตนเอง กับผู้ที่เหนือกว่า หรือเก่งกว่า ให้เห็นความอ่อนด้อย หรือห่างชั้นกว่าผู้ที่เก่งที่สุด (The Best) อันจะทำให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาจากผู้ที่เก่งกว่า ซึ่งเป็นการสร้างเป้าหมายที่ท้าทายสำหรับกลุ่มคลัสเตอร์ของตน

วัตถุประสงค์ เพื่อให้คลัสเตอร์ยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยได้เปรียบเทียบระยะการพัฒนา ความเข้มแข็ง และแนวทางการพัฒนา เพื่อประโยชน์ในการรวมกลุ่มอุตสาหกรรมแก่สมาชิกคลัสเตอร์ยางพารา

ตัวชี้วัด

1. เกณฑ์ในการเทียบเคียง (Benchmarking)
2. ทีมงานทำหน้าที่รับผิดชอบการเปรียบเทียบการรวมกลุ่มอุตสาหกรรมโดยตรง

กิจกรรม

1. คัดเลือกคลัสเตอร์ยางพาราทั้งในประเทศ เช่น คลัสเตอร์ยางพาราภาคใต้ฝั่ง อันดามัน และต่างประเทศ เช่นคลัสเตอร์ยางพารามาเลเซีย เพื่อเป็นคลัสเตอร์ในการเปรียบเทียบ
2. พิจารณาสถานการณ์ในปัจจุบันของคลัสเตอร์ยางพาราพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
3. กำหนดเกณฑ์ในการเทียบเคียง (Benchmarking)
4. ตั้งคณะกรรมการ ดำเนินการเทียบเคียง ประเมินผลคลัสเตอร์
5. จัดสัมมนา นำเสนอสถานการณ์ และผลการเทียบเคียงเพื่อระดมสมองจาก ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในคลัสเตอร์ยางพาราภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ในการกำหนดทิศทางการพัฒนาและแผนปฏิบัติการ เพื่อลดช่องว่างการพัฒนาและความเข้มแข็ง คลัสเตอร์
6. ดำเนินการเปรียบเทียบ และจัดสัมมนาเพื่อกำหนดทิศทางการพัฒนาอย่างต่อเนื่องทุกปี

ระยะเวลาดำเนินงาน 3 ปี (พ.ศ 2549- 2553)

หน่วยงานที่รับผิดชอบ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด มหาวิทยาลัย เกษตรกรและผู้ประกอบการยางพารา CDA และ Trainer กลุ่มยางพารา

งบประมาณ 300,000 บาท

โครงการที่ 4 โครงการจัดทำวารสารหรือ สื่อเทคโนโลยีสำหรับเครือข่ายวิสาหกิจยางพารา เพื่อเผยแพร่ข้ อมูลที่เป็นประโยชน์ ในเครือข่ายอุตสาหกรรมยางพารา

หลักการเหตุผล ในอุตสาหกรรมยางพารามีข้อมูลจำนวนมากที่ต้องศึกษาและเกี่ยวข้อง ได้แก่เรื่อง กฎระเบียบ ข้อบังคับ เงื่อนไขการค้าในการส่งออก ข้อมูลการรับรองคุณภาพและมาตรฐาน รวมทั้งข้อมูลการวิจัยทั้งจากหน่วยงานภาครั ฐ เอกชน และสถาบันการเงิน ซึ่งข้อมูลดังกล่าวข้างต้นอาจจะกระจัดกระจายหรือรวบรวมไว้หลาย ๆ แห่ง ทำให้ยากต่อการเข้าถึงข้อมูลต่าง ๆ เหล่านั้น ได้ จึงควรมีการจัดทำวารสารหรือ สื่อเทคโนโลยีสำหรับเครือข่ายวิสาหกิจยางพาราเพื่อเผยแพร่ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในเครือข่ายอุตสาหกรรมยางพารา

วัตถุประสงค์ เพื่อเผยแพร่ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ ในเครือข่ายวิสาหกิจยางพารา เช่น ข้อมูลกฎระเบียบข้อบังคับ เงื่อนไขการค้าในการส่งออก ข้อมูลการรับรองคุณภาพและมาตรฐาน ข้อมูลการวิจัยทั้งจากหน่วยงานภาครัฐ เอกชน และสถาบันการเงินที่ได้มีการจัดทำ และรวบรวมไว้ในหลายๆ แหล่ง

ตัวชี้วัด

1. จำนวนสมาชิกที่ใช้บริการ
2. ความสามารถในการเชื่อมโยงเครือข่ายอุตสาหกรรมยางพาราด้วยระบบสารสนเท

กิจกรรม

1. รวบรวม เรียบเรียงข้อมูลที่เกี่ยวข้องและ เป็นประโยชน์แก่เครือข่ายคลัสเตอร์ยางพารา
2. จัดทำเป็นบทความ ที่ง่ายต่อความเข้าใจ และน่าสนใจ ในรูปแบบวารสาร จดหมายข่าว Web Site หรือสื่อเทคโนโลยีอื่นๆ ที่เหมาะสม
3. ส่งให้สมาชิกเครือข่ายคลัสเตอร์ยางพารา ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ระยะเวลาดำเนินการ 5 ปี (2549-2553)

หน่วยงานที่รับผิดชอบ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด สถาบันวิจัยยาง สำนักงานพาณิชย์จังห วัด หอการค้าจังหวัด สภาอุตสาหกรรมจังหวัด

งบประมาณ 5,000,000 บาท

เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

โครงการที่ 5 โครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีการปลูกยางพารา

หลักการเหตุผล จากภาวะความต้องการยางพาราในตลาดโลกที่มีสูง (High Demand) แต่ทรัพยากรมีอยู่อย่างจำกัด ทำให้ผลผลิตไม่เพียงพอต่อความต้องการ (Low Supply) จึงเป็นเรื่องเร่งด่วนที่อุตสาหกรรมต้องเร่งประสิทธิภาพในการผลิตเพื่อให้ยางพารามีผลผลิตสูง คุณภาพดี และจากการที่มีผู้ศึกษาค้นคว้า วิจัยเพื่อค้นหา และพัฒนาเทคโนโลยีในการปลูกยางพาราไว้แล้ว จึงควรมีการถ่ายทอดความรู้ และเทคโนโลยีการปลูกยางพารา ให้แก่สมาชิกในกลุ่มอุตสาหกรรมเพื่อตอบสนองให้ทันความต้องการของตลาด

วัตถุประสงค์ เพื่อถ่ายทอดเทคโนโลยีการปลูกยางพาราที่เหมาะสมและให้ผลผลิตสูง คุณภาพดี แก่เกษตรกรผู้ปลูกยางพารา ทั้งในพื้นที่ปลูกเดิมและพื้นที่ขยายใหม่

ตัวชี้วัด

1. จำนวนสมาชิกที่ได้รับการถ่ายทอด
2. ผลการพัฒนาเทคโนโลยีการปลูกยางพารา
3. จำนวนผลผลิตต่อไร่

กิจกรรม

1. รวบรวม เทคโนโลยีการการปลูกยางพาราที่เหมาะสมและให้ผลผลิตสูง คุณภาพดี
2. ถ่ายทอดเทคโนโลยีการปลูกยางพารา แก่เกษตรกรผู้ปลูกยางพารา ทั้งรายเก่าและรายใหม่ ในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ระยะเวลาดำเนินการ 5 ปี (2549-2553)

หน่วยงานที่รับผิดชอบ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด สำนักงานเกษตรจังหวัด สถาบันวิจัยยาง เกษตรกรและผู้ประกอบการยางพารา

งบประมาณ 5,000,000 บาท

โครงการที่ 6 โครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีการผสมปุ๋ยชีวภาพทดแทนปุ๋ยเคมีให้แก่กลุ่มเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา

หลักการเหตุผล ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันว่าการเกษตรที่ยั่งยืนเป็นส่วนสำคัญและเป็นปัจจัยหลักที่สังคมโลกให้ความสำคัญ เพราะเป็นองค์ประกอบหลักในการช่วยรักษาสิ่งแวดล้อมที่ดี การใช้เทคนิคทางชีวภาพ เป็นการรวบรวมกลุ่มจุลินทรีย์ที่อยู่ในหมวดสร้างสรรค์ที่มีอยู่ ตามธรรมชาติมาใช้ประโยชน์ช่วยปรับปรุงสภาพความสมดุลของสิ่งมีชีวิตและสิ่งแวดล้อมให้ดีขึ้น ป้องกันมิให้มีการทำลายชีวภาพที่สำคัญของเซลล์ได้ป้องกันฤทธิ์ของสารพิษได้หลายชนิด รักษาสภาพธรรมชาติของเซลล์ ได้มิให้เสื่อมสภาพ รักษาสุขภาพของคนและสัตว์ มิให้เป็นโรคหรือเจ็ บป่วยได้ง่าย นอกจากนี้การใช้ปุ๋ยชีวภาพยังสามารถประหยัดต้นทุนใช้ทดแทนเคมีภัณฑ์ และลดปริมาณการใช้สารเคมีของสมาชิกในกลุ่มอุตสาหกรรมได้อย่างดียิ่ง การถ่ายทอดเทคโนโลยีการผสมปุ๋ยชีวภาพทดแทนปุ๋ยเคมีให้แก่กลุ่มเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา จึงเป็นโครงการที่จำเป็นอย่างยิ่ ง สำหรับสมาชิกในกลุ่ม

วัตถุประสงค์ เพื่อถ่ายทอดเทคโนโลยีการผสมปุ๋ยชีวภาพทดแทนปุ๋ยเคมี ให้แก่เกษตรกรผู้ปลูกยางพารา ลดต้นทุนด้านเคมีภัณฑ์ และลดปริมาณการใช้สารเคมีของเกษตรกร

ตัวชี้วัด

1. จำนวนสมาชิกที่เข้ารับการถ่ายทอด
2. ปริมาณที่ลดลงของการใช้สารเคมีของสมาชิกที่เข้าร่วมโครงการ

กิจกรรม

1. รวบรวม เทคโนโลยีการผสมปุ๋ยชีวภาพสำหรับการปลูก ยางพาราที่เหมาะสมและให้ผลผลิตสูง คุณภาพดี
2. ถ่ายทอดเทคโนโลยีการผสมปุ๋ยชีวภาพทดแทนปุ๋ยเคมีแก่เกษตรกรผู้ปลูกยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
3. ติดตามและประเมินผล ปริมาณการใช้เคมีภัณฑ์ในสวนยางพารา ผลผลิตและผลิตภาพยางพาราในพื้นที่ใช้ปุ๋ยชีวภาพ

ระยะเวลาดำเนินการ 5 ปี (2549-2553)

หน่วยงานที่รับผิดชอบ สำนักงานเกษตรจังหวัด เกษตรกรและผู้ประกอบการยางพารา

งบประมาณ 1,000,000 บาท

โครงการที่ 7 โครงการถ่ายทอดความรู้ให้แก่เกษตรกรในการผลิตน้ำยางที่มีคุณภาพ

หลักการเหตุผล ในอุตสาหกรรมยางพาราของประเทศไทยมีปัญหาด้านผลิตภาพการผลิต (ผลผลิตน้ำยางต่ำ) และคุณภาพของยางที่ผลิตได้ (ยางมีสมบัติแปรปรวนไม่สม่ำเสมอ) ทั้งนี้ในปัจจุบันได้มีหน่วยงาน และสถาบันทำการศึกษาวิจัยและพัฒนามาตรฐานคุณภาพของน้ำยาง อันเป็นองค์ความรู้ที่ช่วยสร้างคุณภาพการผลิตยางเพื่อให้ได้น้ำยางที่มีคุณภาพยิ่งขึ้น ซึ่งจะช่วยเพิ่มศักยภาพการแข่งขันให้กับอุตสาหกรรมยางพาราเพื่อการส่งออกได้ โครงการถ่ายทอดความรู้ให้แก่เกษตรกรในการผลิตน้ำยางที่มีคุณภาพจึงควรได้รับการสนับสนุนให้จัดขึ้น เพื่อ ถ่ายทอดความรู้ให้แก่กลุ่มเกษตรกรในอุตสาหกรรม

วัตถุประสงค์ เพื่อถ่ายทอดองค์ความรู้ในการผลิตน้ำยาง ที่มีคุณภาพดี แก่เกษตรกรผู้ปลูกยางพารา

ตัวชี้วัด

1. จำนวนสมาชิกที่เข้ารับการถ่ายทอด
2. คุณภาพของน้ำยางของสมาชิกที่เข้าร่วมโครงการ

กิจกรรม

1. รวบรวม องค์ความรู้ เทคโนโลยี ในการผลิตน้ำยางที่มีคุณภาพดี
2. ถ่ายทอดองค์ความรู้ เทคโนโลยี ในการผลิตน้ำยาง แก่เกษตรกรผู้ปลูกยางพารา ทั้งรายเก่าและรายใหม่ ในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ระยะเวลาดำเนินการ 5 ปี (2549-2553)

หน่วยงานที่รับผิดชอบ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด สำนักงาน เกษตรจังหวัด สถาบันวิจัยยาง เกษตรกรและผู้ประกอบการยางพารา

งบประมาณ 1,000,000 บาท

โครงการที่ 8 โครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีและองค์ความรู้ในการผลิตยางแผ่นรมควันที่มีคุณภาพระหว่างกลุ่มเกษตรกร โดยกลุ่มเกษตรกรผู้ผลิตยางแผ่นรมควันต้นแบบ

หลักการเหตุผล ยางแผ่นรมควันถือเป็นสินค้าส่งออกหลักของประเทศไทย ซึ่งคุณภาพของยางแผ่นรมควันมีความสำคัญต่อการรับซื้อของตลาด ดังนั้น นวัตกรรม และการพัฒนาคุณภาพของยางแผ่นรมควัน ตลอดจนเทคโนโลยีและองค์ความรู้ในการผลิตยางแผ่นรมควันจึงควรได้รับการถ่ายทอดสู่กลุ่มเกษตรกรผู้ผลิตยางแผ่นรมควัน

วัตถุประสงค์ เพื่อถ่ายทอดองค์ความรู้และเทคโนโลยี ในการผลิตยางแผ่นรมควัน ที่มีคุณภาพดี แก่เกษตรกรผู้ปลูกยางพารา ประสานความสัมพันธ์ภายในกลุ่มคลัสเตอร์ เสริมสร้างความเข้มแข็งคลัสเตอร์เกษตรกร

ตัวชี้วัด

1. จำนวนสมาชิกที่เข้ารับการถ่ายทอด
2. คุณภาพของยางแผ่นรมควันของสมาชิกที่เข้าร่วมโครงการ

กิจกรรม

1. รวบรวม องค์ความรู้ เทคโนโลยี ในการผลิตยางแผ่นรมควันที่มีคุณภาพดีจากกลุ่มเกษตรกรผู้ผลิตยางแผ่นรมควัน
2. จัดเวทีเกษตรกร เพื่อให้มีการถ่ายทอดองค์ความรู้ เทคโนโลยี ในการผลิตยางแผ่นแก่กลุ่ม เกษตร กรผู้ปลูก ผู้ผลิตยางพารา ผู้แปรรูปยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ระยะเวลาดำเนินการ 5 ปี (2549-2553)

หน่วยงานที่รับผิดชอบ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด สำนักงานเกษตรจังหวัด สถาบันวิจัยยาง เกษตรกรและผู้ประกอบการยางพารา

งบประมาณ 1,000,000 บาท

เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

โครงการที่ 9 โครงการพัฒนาเทคโนโลยีต้นทุนต่ำสำหรับเป็น ต้นแบบการพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางพารา

หลักการเหตุผล เทคโนโลยีในการผลิตเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่ช่วยให้เกิดการลดต้นทุนในการผลิต ซึ่งเทคโนโลยีที่เหมาะสมและมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องจะส่งผลให้การผลิตมีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น จึงควรมีการพัฒนาเทคโนโลยีต้นทุนต่ำสำหรับเป็นต้นแบบการพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางพารา

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาเทคโนโลยีที่เหมาะสม ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์แปรรูปยางพารา ที่มีมูลค่าเพิ่มสูง เป็นเทคโนโลยีต้นแบบในระดับต้นทุนต่ำที่เหมาะสมแก่ เกษตรกรผู้ปลูกยางพารา และผู้ประกอบการยางพารา

ตัวชี้วัด

1. เทคโนโลยีต้นแบบในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางพาราที่เหมาะสม
2. ต้นทุนการผลิตผลิตภัณฑ์แปรรูปยางพารา

กิจกรรม

1. นักวิจัย และนักพัฒนานวัตกรรม ศึกษาและพัฒนาเทคโนโลยี ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์แปรรูปจากยางพาราที่มีคุณภาพดี
2. จัดทำเทคโนโลยีต้นแบบที่เหมาะสม ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางพารา ที่มีต้นทุนต่ำ
3. เผยแพร่และขยายผลเทคโนโลยีต้นแบบไปสู่กลุ่มเกษตรกร และผู้ประกอบการยางพารา

ระยะเวลาดำเนินการ 5 ปี (2549-2553)

หน่วยงานที่รับผิดชอบ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด สำนักงานเกษตรจังหวัด สถาบันวิจัยยาง สถาบันการศึกษา มหาวิทยาลัย เกษตรกรและผู้ประกอบการยางพารา

งบประมาณ 1,000,000 บาท

โครงการที่ 10 โครงการปลูกยางพาราในพื้นที่ว่างเปล่า และเหมาะสมในการปลูกยาง

หลักการเหตุผล การเพิ่มผลผลิตเพื่อเสริมศักยภาพการแข่งขันเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่มีความจำเป็น ซึ่งมีพื้นที่ที่รกร้าง ว่างเปล่าไม่ได้นำมาใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ ทำให้เสียพื้นที่โดยเปล่าประโยชน์ พื้นที่ว่างเปล่าเหล่านี้ถือเป็นปัจจัยการผลิตที่สำคัญ จึงควรมีการวิจัย ค้นคว้าการปลูกยางพาราในพื้นที่ว่างเปล่าและเหมาะสมในการปลูกยาง

วัตถุประสงค์ เพื่อเพิ่มพื้นที่ปลูกยางพารา เพิ่มปริมาณผลิตภัณฑ์ยางพาราในตลาด

ตัวชี้วัด

1. จำนวนพื้นที่ที่ปลูกยางพารา
2. จำนวนผลผลิตยางพาราในตลาด

กิจกรรม

1. สำรวจ รวบรวมข้อมูลพื้นที่ว่างเปล่า ที่มีความเหมาะสมในการปลูกยางพารา ในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
2. สนับสนุนกล้าพันธุ์ยางพารา เทคโนโลยี เ ครื่องมือ เครื่องจักร อุปกรณ์ กลุ่มเกษตรกร และผู้ประกอบการยางพารา ให้ลงทุนปลูกยางพารา ในพื้นที่ว่างเปล่าและเหมาะสมในการปลูกยาง

ระยะเวลาดำเนินการ 5 ปี (2549-2553)

หน่วยงานที่รับผิดชอบ สำนักงานเกษตรจังหวัด เกษตรกรและผู้ประกอบการยางพารา

งบประมาณ 5,000,000 บาท

เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

โครงการที่ 11 โครงการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์แปรรูปยางพารามูลค่าสูง

หลักการเหตุผล งานวิจัยและการพัฒนามาตรฐานคุณภาพเป็นสิ่งที่ช่วยสร้างศักยภาพการแข่งขันให้กับผลิตภัณฑ์แปรรูปยางพาราเพื่อการส่งออก จึงควรมีการส่งเสริมให้เกิดการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์แปรรูปยางพารามูลค่าสูงเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลก

วัตถุประสงค์ เพื่อวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์แปรรูปยางพารา ที่มีมูลค่าเพิ่มสูง สร้างนวัตกรรมผลิตภัณฑ์ยางพาราแปรรูป

ตัวชี้วัด

1. จำนวนงานวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์แปรรูปยางพารา
2. นวัตกรรมผลิตภัณฑ์แปรรูปยางพาราจากการวิจัย

กิจกรรม

1. สนับสนุน นักวิจัย เกษตรกร ผู้ประกอบการ ให้ทำการ วิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์แปรรูปยางพารา ที่มีมูลค่าเพิ่มสูง สร้างนวัตกรรมผลิตภัณฑ์ยางพาราแปรรูป
2. เผยแพร่และขยายผลงานวิจัยและพัฒนา ไปสู่กลุ่มเกษตรกร และผู้ประกอบ การยางพารา เพื่อการนำไปลงทุนในเชิงพาณิชย์ต่อไป

ระยะเวลาดำเนินการ 5 ปี (2549-2553)

หน่วยงานที่รับผิดชอบ สถาบันวิจัยยาง สถาบันการศึกษา มหาวิทยาลัย เกษตรกรและผู้ประกอบการยางพารา หอการค้าและสภาอุตสาหกรรมจังหวัด

งบประมาณ 10,000,000 บาท

โครงการที่ 12 โครงการไม้ยางแปรรูปและเฟอร์นิเจอร์เพื่อการส่งออก

หลักการเหตุผล ผลผลิตยางพาราและราคาของยางพาราในตลาดอาจเกิดการผันผวนอันเนื่องมาจากสภาพของธรรมชาติที่เปลี่ยนแปลง รวมถึงปริมาณของอุปสงค์ อุปทานในตลาดโลก เพื่อรักษาเสถียรภาพทางด้านราคาและก่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิ จ จึงควรมีการส่งเสริมและพัฒนาไม้ยางแปรรูปและเฟอร์นิเจอร์เพื่อการส่งออกอันเป็นการสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่อุตสาหกรรมไม้ยาง

วัตถุประสงค์ เพื่อส่งเสริมการแปรรูปไม้ยางพารา ในรูปแบบของเฟอร์นิเจอร์เพื่อการส่งออก

ตัวชี้วัด

1. จำนวนการส่งออกไม้ยางแปรรูปและเฟอร์นิเจอร์จากยางพารา
2. จำนวนเงินลงทุนในอุตสาหกรรมไม้ยางแปรรูปและเฟอร์นิเจอร์
3. ส่วนแบ่งตลาดโลกของไม้ยางแปรรูปและเฟอร์นิเจอร์

กิจกรรม

1. สนับสนุนผู้ประกอบการให้ลงทุนในอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา
2. จัดกิจกรรมพัฒนา นักออกแบบในอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ เพื่อให้มีควา มสามารถในการออกแบบเฟอร์นิเจอร์ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด
3. ส่งเสริมด้านการขยายตลาดเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราในตลาดต่างประเทศ

ระยะเวลาดำเนินการ 5 ปี (2549-2553)

หน่วยงานที่รับผิดชอบ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด สำนักงานพาณิชย์จังหวัด สถาบันการศึกษา มหาวิทยาลัย ผู้ประกอบการเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา หอการค้าและสภาอุตสาหกรรมจังหวัด

งบประมาณ 3,000,000 บาท

โครงการที่ 13 โครงการส่งเสริมการพัฒนาตลาดกลางยางพารา

หลักการเหตุผล ราคายางพาราในตลาดโลกมีความผันผวนอยู่ตลอด ซึ่งประเทศไทยเป็นประเทศส่งออกยางพาราอันดับต้น ๆ ของโลก จึงควรมีการส่งเสริมและพัฒนาตลาดกลางยางพาราของไทยขึ้น เพื่อให้บริการซื้อขายยางพาราขึ้นในตลาดกลาง ซึ่งจะทำให้เกษตรกรได้รับความเป็นธรรมในเรื่องคุณภาพ น้ำหนัก และราคายาง ส่วนผู้ซื้อก็จะสามารถเลือกซื้อยางตามคุณภาพยางและปริมาณยางที่ต้องการได้

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาตลาดกลางยางพารา

ตัวชี้วัด

1. ตลาดกลางยางพาราในพื้นที่สำคัญ
2. ราคายางพารา
3. จำนวนผู้ประกอบการยางพาราที่ใช้บริการตลาดกลางยางพารา

กิจกรรม

1. จัดตั้งตลาดกลางยางพารา เพื่อรวมศูนย์กลางการจัดการด้านการตลาดยางพารา ในพื้นที่สำคัญๆของภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
2. ส่งเสริมให้เกษตรกร ผู้ปลูกและผู้ประกอบการยางพาราใช้บริการตลาดกลางยางพารา

ระยะเวลาดำเนินการ 2 ปี (2549-2550)

หน่วยงานที่รับผิดชอบ สำนักงานพาณิชย์จังหวัด หอการค้าและสภาอุตสาหกรรมจังหวัด

งบประมาณ 10,000,000 บาท

เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

โครงการที่ 14 โครงการบริหารตลาดกลางเพื่อเพิ่มคุณภาพยางพารา

หลักการเหตุผล ในระบบการค้าเสรีที่เป็นอยู่ในเศรษฐกิจแบบทุนนิยมปัจจุบัน ผลักดันให้บทบาทของตลาดกลางยางพารามีความสำคัญยิ่งขึ้น เพราะจะทำหน้าที่การกำหนดระเบียบการซื้อขายยาง และมาตรฐานคุณภาพยาง ตลอดจนจัดหาเครื่องอำนวยความสะดวกในการบ ริการ และบริหารตลาดกลางให้เป็นไปตามระเบียบที่กำหนด

วัตถุประสงค์ เพื่อศักยภาพในการบริหารตลาดกลางยางพารา เพิ่มคุณภาพผลิตภัณฑ์ยางพารา

ตัวชี้วัด

1. ระบบการบริหารจัดการของตลาดกลาง
2. แผนการตลาดและการจัดการของตลาดกลาง

กิจกรรม

1. ศึกษาระบบ บริหารจัดการการตลาดกลา งยางพารา เพื่อการพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์ยางพารา
2. ปรับปรุงคุณภาพการบริหารจัดการ ตลาดกลางยางพารา ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
3. ประเมินผลการบริหารจัดการตลาดกลางยางพารา เพื่อการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

ระยะเวลาดำเนินการ 5 ปี (2549-2553)

หน่วยงานที่รับผิดชอบ สำนักงานพาณิชย์จังหวัด หอการค้าและสภาอุตสาหกรรมจังหวัด

งบประมาณ 5,000,000 บาท

ส่วนที่ 2

บทที่ 1
เครือข่ายวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยาง : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
(จังหวัดชุมพร สุราษฎ์ธานี นครศรีธรรมราช พัทลุง สงขลา ยะลา นราธิวาส ปัตตานี)

1. ภาพรวมของเครือข่ายวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยาง : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

อุตสาหกรรมไม้ยางพารา (Rubber Wood Industry) หมายถึง กระบวนการที่เกี่ยวข้องกับไม้ยางพาราทั้งระบบ ครอบคลุมตั้งแต่การเลือกสรรพันธุ์ต้นยางพารา การปลูก การนำไม้ยางพารามาใช้ประโยชน์ นโยบายของภาครัฐในช่ วง 15 ปี ที่ผ่านมานี้ ได้มุ่งเน้นการใช้ประโยชน์จากน้ำยางเป็นหลัก มิได้มองถึงประโยชน์จากไม้ยางพาราเป็นสำคัญ ไม้ยางพาราได้เป็นวัสดุราคาถูกที่นำมาทดแทนไม้เนื้อแข็ง เพื่อเอามาผ่านกระบวนการอบแห้งและน้ำยา แล้วนำไปผลิตเฟอร์นิเจอร์

ปัจจุบันไทย มีเนื้อที่ปลูกยางประมาณ 12.2 ล้านไร่ เป็นประเทศผู้ผลิตยางพารา อันดับ 1 ประมาณ 2.3 ล้านตัน นอกจาก ปริมาณน้ำยางแล้ว กำลังผลิตไม้ท่อนเพื่อป้อนสู่โรงงานอุตสาหกรรมไม้ หลังจากต้นยางแก่ให้ผลผลิตต่ำ จะต้องโค่นเนื้อที่ปลูกทดแทนปี ละ 230,000 ไร่ มีปริมาณไม้ ถึง 5.1 ล้านตารางเมตร ปัจจุ บันไม้แปรรูปยางพารา มีบทบาทสำคัญ เป็นวัตถุดิบของอุตสาหกรรมไม้ของประเทศ ไม้ยางพาราเป็นผลพลอยได้ของการปลูกยาง สามารถลดการบุกรุกการทำลายพื้นที่ป่าอย่างได้ผลดียิ่ง

โอกาสทางการตลาดของเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราในด้านการส่งออกสินค้าเฟอร์นิเจอร์และชิ้นส่วนในเดือนแรกของปี 2548 มีมูลค่า 98.70 ล้านเหรียญสหรัฐฯ เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันในปี 2547 ซึ่งมีมูลค่า 90.29 เพิ่มขึ้นร้อยละ 9.32

กลุ่มผู้ประกอบการไม้ยางพาราในพื้น ที่ จึงมีแนวคิดว่าน่าจะมารวมกลุ่มกันเพื่อจัดตั้งบริษัทกลางในการขายไม้ยางพาราแปรรูปทั้งต่างประเทศและในประเทศ เพราะพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยเป็นแหล่งปลูกไม้ยางพารามากเป็นอันดับต้น ๆ ของประเทศไทย ประกอบกับนโยบายของรัฐที่ต้องการให้ผู้ประกอบการมีการรวมตัวกันมากขึ้ น เมื่อปี 2548 ทางศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 10 ได้สนับสนุนให้เกิดการรวมกลุ่มขึ้นโดยมีผู้ผลิตไม้ยางพาราแปรรูปประมาณ 9 รายได้ลงทุนจัดตั้งบริษัทกลางเพื่อทำการขายไม้ยางพาราแปรรูป มีจุดประสงค์คือ ทำการตลาดสินค้าไม้ยางพาราแปรรูปโดยมีการควบคุมคุณภาพไม้ที่จะขาย และเพื่อเป็นการควบคุมไม่ให้ไม้ยางพาราล้นตลาด

แรงผลักดันอีกอย่างหนึ่งคือเพราะยางพารามีราคาสูงขึ้น ทำให้ผู้ปลูกไม้ยางพาราไม่ต้องการที่จะโค่นไม้ยางพาราเพื่อขายไม้ แต่อยากเก็บไว้อีกสักระยะหนึ่งเพื่อกรีดน้ำยางต่อไปแม้จะให้ผลผลิตน้อยลงก็ตาม ทำให้ผู้ประกอบก ารเลื่อยและขายไม้ยางพาราแปรรูปขาดวัตถุดิบและมีให้ราคาสูง ๆ เพื่อแย่งกันซื้อไม้ดิบ ทำให้ต้องซื้อไม้ดิบในราคาสูงและคุณภาพของไม้แปรรูปที่ได้ก็ได้คุณภาพที่ไม่ดี ด้วยเหตุนี้จึงทำให้มีการรวมตัวเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวข้างต้น

การผลิตไม้ยางพาราจากการโค่นสวนยางเก่าเพื่ อเปลี่ยนเป็นยางพันธุ์ดีทำได้ประมาณปีละ 230,000 ไร่ เนื้อไม้จากต้นยางที่ถูกตัดโค่นสามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ประมาณไร่ละ 22 ลบ.ม. เมื่อคิดรวมเป็นเนื้อไม้ยางพาราที่ตัดโค่นเพื่อเปลี่ยนใหม่มีปริมาณไม้ถึง 5 ล้านลูกบาศก์เมตรต่อปี ผลการศึกษาทราบว่าสามารถนำไม้ยางพาราออกมาใช้ได้ประมาณ 70-75 เปอร์เซ็นต์ของปริมาณไม้ท่อนที่ผลิตได้ต่อไร่ ไม้ยางพาราส่วนใหญ่นำมาผลิตเป็นเฟอร์นิเจอร์และชิ้นส่วนและผลิตภัณฑ์ไม้อื่นๆ เพื่อการส่งออกปีละไม่ต่ำกว่าหมื่นล้านบาท เนื่องจากอุตสาหกรรมไม้ยางพาราขยายตัวอย่างรวดเร็ว สินค้าเป็นที่นิยมของตลาดทั้งในและต่างประเทศ แยกออกได้ ดังนี้

1. ผลิตภัณฑ์ไม้ยางพาราได้แก่ เครื่องเรือนไม้ ของเล่น แผ่นชิ้นไม้อัด (Particle Board) ไม้อัดแผ่นใยไม้อัดแข็งความหนาแน่นปานกลาง (MDF) พื้นไม้ปาร์เกต์ กรอบรูป เครื่องครัว อื่นๆ
2. ไม้เสาเข็มงานก่อสร้าง
3. ล้อไม้สำหรับม้วนสายไฟฟ้าขนาดใหญ่
4. เชื้อเพลิงในรูปแบบต่างๆ เช่น ฟืน ถ่าน
5. ทำลังใส่ปลา

ตลาดส่งออกเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราที่สำคัญ 3 อันดับแรกระหว่างปี 2546-2548 ได้แก่ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร ซึ่งมีสัดส่วนมากกว่าร้อยละ 70 ส่วนแนวโน้มการส่งออกในปี 2548 การส่งออกสินค้าเฟอร์นิเจอร์และชิ้นส่วนในเดือนแรกของปี 2548 มีมูลค่า 98.70 ล้านเหรียญสหรัฐฯ เมื่อเปรียบเทียบกับ ช่วงเวลาเดียวกันปี 2547 ซึ่งมีมูลค่า 90.29 เพิ่มขึ้นร้อยละ 9.32 คาดได้ว่าปี 2548 มูลค่าการส่งออกทั้งปีจะดีขึ้น เนื่องจากจีนซึ่งเป็นตลาดใหญ่ที่สุด ได้รับผลกระทบ Anti-Dumping จากสหรัฐอเมริกา มีผลทำให้วัตถุดิบไม้ยางพาราเหลือใช้ในประเทศมากขึ้น ปัญหาการขาดแคลนวัตถุดิบในประเทศน่าจะบรรเทาในทิศทางที่ดีขึ้น เป้าหมายการส่งออกปี 2548 มูลค่า 1,418.5 ล้านเหรียญสหรัฐ และมีอัตราส่งออกเพิ่มขึ้นร้อยละ1

ตลาดหลัก : ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร แคนาดา ออสเตรเลีย เยอรมนี อิตาลี เนเธอร์แลนด์ อินโดนีเซีย สเปน มาเลเซีย

ตลาดที่มีศักยภาพ : เบลเยียม มาเลเซีย ฝรั่งเศส เดนมาร์ก เกาหลีใต้

เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

2. การวิเคราะห์เครือข่ายวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยาง : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

- **เงื่อนไขปัจจัยการผลิต**

  จุดแข็ง

  - มีวัตถุดิบในพื้นที่
  - อยู่ใกล้ท่าเรือ สะดวกในการส่งออก

  จุดอ่อน

  - ไม้ยางพาราดิบซึ่งเป็นวัตถุดิบมีไม่เพียงพอ
  - มีการสูญเสียในกระบวนการผลิตสูง
  - พันธุ์ไม้ยางเป็นแบบให้น้ำยางไม่ใช่เน้นให้เนื้อไม้
  - แรงงานรายวันบางช่วงขาดแคลนเพราะแรงานไปทำงานอย่างอื่นและเมื่อแรงงานใหม่มาทำให้คุณภาพสินค้าไม่สม่ำเสมอ

- **เงื่อนไขด้านอุปสงค์**

  จุดแข็ง

  - ตลาดต่างประเทศมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบเฟอร์นิเจอร์บ่อยๆ ทุก 2 – 3 ปี
  - ตลาดส่งออก เช่นตะวันออกกลางยังมีอุปสรรคในเรื่องศาสนา และไม่รู้ข้อมูลความต้องการสินค้า

  จุดอ่อน

  - ตลาดต่างประเทศต้องการสินค้าที่มีคุณภาพสูง และมีความปลอดภัยจากสารเคมีตกค้าง
  - มีการเปลี่ยนรูปแบบใหม่ๆ บ่อย
  - สั่งซื้อเป็นล็อตๆ

- **บริบทการแข่งขันและกลยุทธ์ทางธุรกิจ (Context for Firm Strategy and Rivalry)**

  จุดแข็ง

  -

  จุดอ่อน

  - การแข่งขันสูงเพราะอุปสรรคในการเข้ามาประกอบธุรกิจมีน้อย
  - การแข่งขันใช้ราคาเป็นหลัก ไม่ส่งเสริมในการเพิ่มศักยภาพระยะยาว
  - ไม่มีการทำแผนธุรกิจ ไม่มีตรายี่ห้อ
  - รับจ้างผลิตตามคำสั่งซื้อ ทำให้การวางแผนการผลิตที่มีประสิทธิภาพทำได้ยาก

- **อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องและสนับสนุนกัน (Related & Supporting Industries)**

จุดแข็ง

-

จุดอ่อน

- ร้านค้าเฟอร์นิเจอร์มีไม่มาก
- ชาวสวนยางเก็บต้นยางไว้กรีดยางให้นานขึ้นเพราะน้ำมันราคาแพง ทำให้ราคายางสูงขึ้น

- **ข้อเสนอแนะเพื่อเสริมจุดแข็ง-แก้ไขจุดอ่อน**

- ควรมีการพัฒนาเครื่องจักรที่ผลิตในประเทศให้มีประสิทธิภาพสูง
- พัฒนาบุคลากรด้านเทคโนโลยีการผลิต การบริหารและการจัดการ การตลาด
- สนับสนุนการรวมกลุ่มหรือสร้างเครือข่ายการผลิตเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราของจังหวัดให้เข้มแข็ง
- ส่งเสริมให้เฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารามีคุณภาพมาตรฐานเป็นที่ยอมรับ เช่น ได้รับระบบมาตรฐาน ISO 9000
- ส่งเสริมให้สินค้ามี Brand Name เป็นที่ยอมรับอ ย่างแพร่หลายทั้งตลาดในและต่างประเทศ
- จัดทำระบบข้อมูลวัตถุดิบ (ชนิดของไม้ จำนวนป่าในประเทศ) ตามความต้องการผลิตภัณฑ์ เพื่อประกอบการวางแผน
- เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารและควบคุมติดตามกระบวนการผลิตให้สูงขึ้น

3. ผลการวิเคราะห์เครือข่ายวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยาง : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

3.1 เงื่อนไขปัจจัยการผลิต (Factor Conditions)

ความได้เปรียบด้านปัจจัยการผลิตของวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราในประเทศไทยคือ มีวัตถุดิบในพื้นที่ อยู่ใกล้ท่าเรือ สะดวกในการส่งออก เป็นแหล่งวัตถุดิบไม้ยางพาราสามารถผลิตเฟอร์นิเจอร์ที่ มีคำสั่งซื้อจำนวนน้อยในแต่ละคำสั่งซื้อได้ ผู้ประกอบการมีทักษะ และประสบการณ์ในการทำงานมานาน แรงงานไทยมีทักษะ สามารถฝึกอบรมได้ง่าย แต่ไม้ยางพาราดิบซึ่งเป็นวัตถุดิบมีไม่เพียงพอ มีการสูญเสียในกระบวนการผลิตสูง พันธุ์ไม้ยางเป็นแบบให้น้ำยางไม่ใช่เน้นให้เนื้อไม้ แรงงานรายวันบางช่วงขาดแคลนเพราะแรงงานไปทำงานอย่างอื่นและเมื่อแรงงานใหม่มาทำให้คุณภาพสินค้าไม่สม่ำเสมอ การหมุนเวียนของแรงงานสูง ผู้ประกอบการไม่สามารถรักษาแรงงานที่ได้รับการฝึกทักษะจนมีฝีมือเอาไว้ในธุรกิจได้นาน เพราะส่วนมากเป็นพนักงานขายแรงงาน บางช่วงก็ออกไ ปทำอาชีพอื่น ทำให้กระทบการคุณภาพของสินค้า ขาดการ

วางแผนในการพัฒนาและผลิตบุคลากร ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ยังขาดข้อมูลและ ความรู้ การวางแผน ด้านการตลาด (โดยเฉพาะตลาดต่างประเทศ) การประชาสัมพันธ์ และการบริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพ กระบวนการผลิตยังไม่มีประสิทธิภาพ มี การสูญเสียมาก ผลิตภาพแรงงานยังต่ำ ยางพารามีราคาสูง ทำให้วัตถุดิบมีไม่เพียงพอ ทำให้ต้นทุนสูงขึ้น เครื่องจักร ต้องมีการนำเข้าจากต่างประเทศเป็นจำนวนมาก ขาดฐานข้อมูลทางด้านเทคโนโลยีที่สนับสนุนและการรับช่วงการผลิตวัตถุดิบอื่น ๆ เช่น สี และสารเคลือบเงาต่าง ๆ นำ เข้าจากต่างประเทศและราคาสูง ผู้ผลิตเครื่องจักรไม้ในประเทศขาดการพัฒนาการสร้างเครื่องจักรที่ ใช้เทคโนโลยีทันสมัย ต้นทุนค่าขนส่งสินค้าไปยังตลาดผู้บริโภคสูง

3.2 เงื่อนไขด้านอุปสงค์ (Demand Conditions)

ตลาดส่งออกไม้ยางพาราและไม้เนื้อแข็งมีอัตราขยายตัว เช่น ตลาดญี่ ปุ่น เนื่องจากในปี พ.ศ. 2541 ญี่ปุ่นขยายที่อยู่อาศัยประมาณ 1 ล้านยูนิต ตลาดสหรัฐฯ คืน GSP ให้กับประเทศไทย ตั้งแต่ปี พ .ศ. 2539 หลังจากตัด GSP เมื่อปี พ.ศ. 2532 ทำให้ส่งออกได้เพิ่มขึ้น ตลาดเยอรมันเครื่องเรือนไม้ยางพาราของไทยเป็นอันดับ 1 นอกจากนี้ตลาดใหม่ ๆ และตลาดอื่น ๆ เช่น ฝรั่งเศส อังกฤษ ก็มีแนวโน้มขยายตัว ตลาดต่างประเทศมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบเฟอร์นิเจอร์บ่อยๆ ทุก 2 – 3 ปี ตลาดส่งออก เช่นตะวันออกกลางยังมีอุปสรรคในเรื่องศาสนา และไม่รู้ข้อมูลความต้องการสินค้า แต่ ตลาดต่างประเทศต้องการสินค้าที่มีคุณภาพสูง และมีความปลอดภัยจากสารเคมีตกค้าง มีการเปลี่ยนรูปแบบใหม่ๆ บ่อย ไม่มีการออกแบบและตราสินค้าเป็นของตนเอง ส่วนมากจึงรับจ้างผลิต ตลาดในประเทศค่อนข้างเล็ก และผู้ซื้อเน้นที่ราคาถูก การแข่งขันมักใช้การตัดขายตัดราคา

3.3 บริบทการแข่งขันและกลยุทธ์ทางธุรกิจ (Context for Firm Strategy and Rivalry)

ข้อได้เปรียบของผู้ประกอบการวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราในประเทศไทย คือ ประเทศคู่แข่งสำคัญ เช่น อินโดนีเซีย มาเลเซีย จีน ประสบปัญหาด้านวัตถุดิบไม่สามารถส่งออกได้ แต่การแข่งขันสูงเพราะอุปสรรคในการเข้ามาประกอบธุรกิจมีน้อยผู้ผลิตจากจี นมีต้นทุนที่ถูกกว่า การแข่งขันใช้ราคาเป็นหลัก ไม่ส่งเสริมในการเพิ่มศักยภาพระยะยาว ไม่มีการทำแผนธุรกิจ ไม่มีตรายี่ห้อ รับจ้างผลิตตามคำสั่งซื้อ ทำให้การวางแผนการผลิตที่มีประสิทธิภาพทำได้ยาก

3.4 อุตสาหกรรมที่เกี่ยวโยงและสนับสนุน (Related & Supporting Industries)

วิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารามีเครือข่ายที่เกี่ยวข้องรวมตัวกันอยู่จำนวนมาก มีการรวมตัวกันหลวม ๆ แต่มีปัญหาและอุปสรรคด้านผู้ประกอบการจำนวนมากยังมีความเข้าใจเกี่ยวกับประโยชน์ของการรวมกลุ่มเป็นคลัสเตอร์ไม่ถูกต้องนัก - ร้านค้าเฟอร์นิเจอร์มีไม่มาก

เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

3.5 บทบาทรัฐบาล

รัฐบาลควรพัฒนาแผนยุทธศาสตร์ในการพัฒนาอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราทั้งระบบ พัฒนาผู้ประกอบการให้มีการสร้างตราสินค้าและการออกแบบเป็นของตนเอง สนับสนุนการจัดหาปัจจัยการผลิต เพื่อลดต้นทุนและเพิ่มมูลค่าของสินค้า แต่รัฐบาลยังไม่มีแผนยุทธศาสตร์ที่ชัดเจนใ นการพัฒนาเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา นอกจากนี้ยังไม่มีหน่วยงานที่มาดำเนินการวางนโยบาย รัฐบาลควรส่งเสริมให้ความรู้ในการสร้างคลัสเตอร์

4. Cluster Map เฟอร์นิเจอร์ไม้ยาง: กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

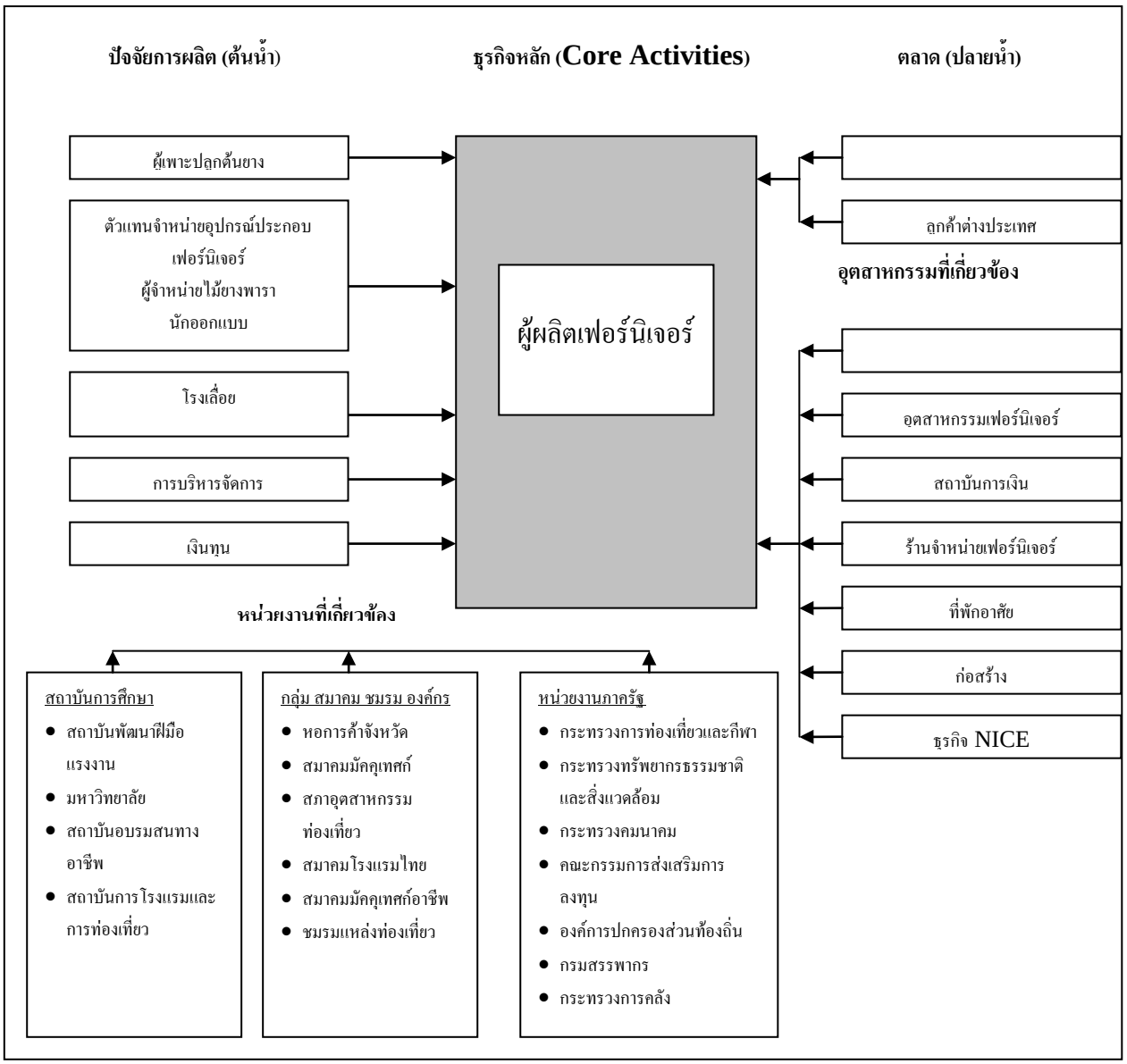

ภาพที่ 1 แสดง Cluster Map เฟอร์นิเจอร์ไม้ยาง

เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

สามารถสรุปผลการวิเคราะห์ Diamond model ของอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ไม้ยาง ของภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ได้ดังนี้

Diamond model คลัสเตอร์เฟอร์นิเจอร์ไม้ยาง : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

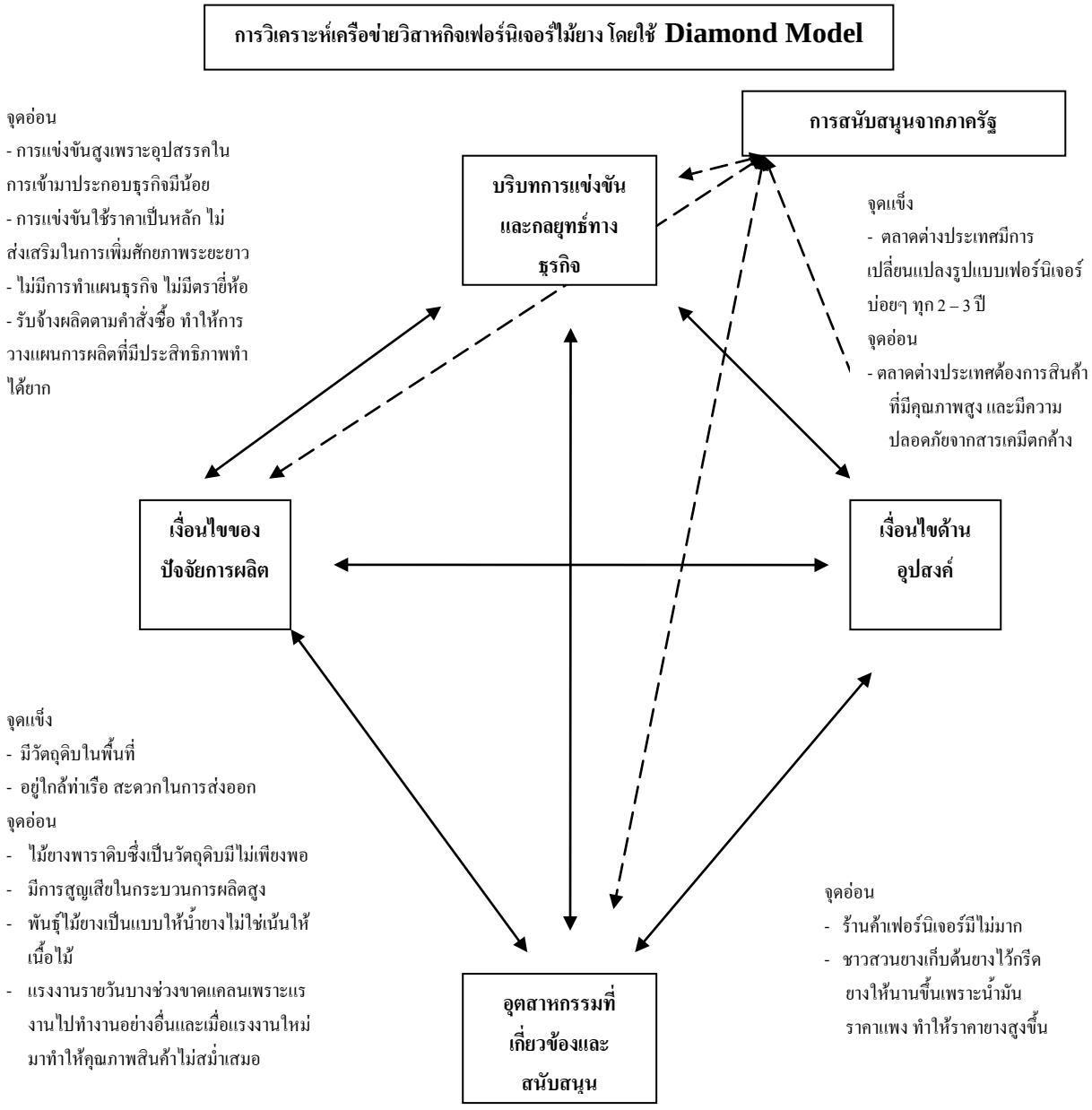

ภาพที่ 2 แสดงการวิเคราะห์ Diamond model คลัสเตอร์เฟอร์นิเจอร์ไม้ยาง

ปัจจัยแห่งความสำเร็จของเครือข่ายวิสาหกิจ

1. การสร้างเครือข่ายด้านการตลาด เพื่อเชื่อมโยงและขยายโอกาส ภายในกลุ่มยางพาราภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
2. โครงการไม้ยางแปรรูปและเฟอร์นิเจอร์เพื่อการส่งออก

บทที่ 2
แผนภาพเครือข่ายวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยาง : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

1. ภาพรวมกลุ่มจังหวัด

2. แผนภาพเครือข่ายวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยาง : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

บทที่ 3

แผนปฏิบัติการส่งเสริมเครือข่ายวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยาง : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

1. เครือข่ายวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยาง

ยุทธศาสตร์	กลยุทธ์	โครงการ	งบประมาณ(ล้านบาท)
ยุทธศาสตร์การสร้างคุณค่า	กลยุทธที่ 1 การถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยี	1. โครงการถ่ายทอดความรู้ด้านเทคนิควิธีการผลิตเฟอร์นิเจอร์ไม้ยาพาราเพื่อให้ได้มาตรฐานสากล	1
		2. โครงการถ่ายทอดความรู้และพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานในอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา	0.5
ยุทธศาสตร์การเพิ่มมูลค่า	กลยุทธที่ 1 การวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์และเทคโนโลยี	1. โครงการพัฒนาเครื่องจักรและเทคโนโลยีที่เหม าะสมกับการผลิตเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา	1
		2. โครงการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์เฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา	1
		3. โครงการวิจัยและพัฒนาสายพันธุ์ยางพาราเพื่อให้เหมาะกับการผลิตเฟอร์นิเจอร์	1
	กลยุทธที่ 2 การพัฒนาศักยภาพการแข่งขัน	1. โครงการสร้างตราสินค้าเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา	1
		2. โครงการพัฒนาทักษะความรู้ด้านการบริหารจัดการเพื่อเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันให้แก่ผู้ประกอบการวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยาพารา	0.3

ยุทธศาสตร์	กลยุทธ์	โครงการ	งบประมาณ(ล้านบาท)
	กลยุทธที่ 3 การส่งเสริมตลาดเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา	1. โครงการจัดทำแผนธุรกิจ และแผนการตลาดเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา	1
ยุทธศาสตร์การส่งมอบคุณค่า	กลยุทธที่ 1 พัฒนา CDA	1. โครงการจัดตั้งตัวแทนหรือศูนย์พัฒนาเครือข่ายวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา (Cluster Development Agent : CDA)	1
		2. โครงการสร้างผู้ฝึกอบรม (Trainer) เพื่อเป็นตัวกลางถ่ายทอดความรู้และประโยชน์ในการรวมกลุ่ม อุตสาหกรรมแก่ผู้ผลิตเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา	1

เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

2. รายละเอียดของโครงการ มีดังนี้

1. โครงการถ่ายทอดความรู้ด้านเทคนิควิธีการผลิตเฟอร์นิเจอร์ไม้ยาพาราเพื่อให้ได้มาตรฐานสากล
2. โครงการถ่ายทอดความรู้และพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานในอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา
3. โครงการพัฒนาเครื่องจักรและเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับการผลิตเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา
4. โครงการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์เฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา
5. โครงการวิจัยและพัฒนาสายพันธุ์ยางพาราเพื่อให้เหมาะกับการผลิตเฟอร์นิเจอร์
6. โครงการสร้างตราสินค้าเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา
7. โครงการพัฒนาทักษะ ความรู้ด้านการบริหารจัดการเพื่อเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันให้แก่ผู้ประกอบการวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยาพารา
8. โครงการจัดทำแผนธุรกิจ และแผนการตลาดเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา
9. โครงการจัดตั้งตัวแทนหรือศูนย์พัฒนาเครือข่ายวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา (Cluster Development Agent : CDA)
10. โครงการสร้างผู้ฝึกอบรม (Trainer) เพื่อเป็นตัวกลางถ่ายทอดความรู้และประโยชน์ในการรวมกลุ่มอุตสาหกรรมแก่ผู้ผลิตเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา

เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

<u>เครือข่ายวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา</u>

โครงการที่ 1 โครงการถ่ายทอดความรู้ด้านเทคนิควิธีการผลิตเฟ อร์นิเจอร์ไม้ยาพารา เพื่อให้ได้มาตรฐานสากล

หลักการเหตุผล ปัจจุบัน ปริมาณการส่งออกเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราไปยังต่างประเทศ มีปริมาณเพิ่มขึ้นทุกปี

วัตถุประสงค์ เพื่อถ่ายทอดเทคนิควิธีการผลิตเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา เพื่อให้ได้มาตรฐานสากล แก่วิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ ยางพารา ทั้งรายเก่าและรายใหม่ เพื่อให้ได้ผลผลิตที่มีคุณภาพ มาตรฐาน ตามความต้องการของลูกค้าต่างประเทศ

ตัวชี้วัด

1. จำนวนวิสาหกิจที่ได้รับการถ่ายทอดความรู้
2. หน่วยผลผลิตที่ผ่านการตรวจรับรองมาตรฐาน

กิจกรรม

1. รวบรวมเทคนิคการผลิตตามมาตรฐานสากล
2. ถ่ายทอดเทคนิคการผลิตตามมาตรฐานสากลให้แก่วิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา ทั้งรายเก่าและรายใหม่ ในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ระยะเวลาดำเนินงาน 5 ปี (พ.ศ 2549- 2553)

หน่วยงานที่รับผิดชอบ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด สำนักงานเกษตรจังหวัด สถาบันวิจัยยางเกษตรกร และผู้ประกอบการยางพารา

งบประมาณ 1,000,000 บาท

โครงการที่ 2 โครงการถ่ายทอดความรู้และพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานในอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา

หลักการเหตุผล ธุรกิจผลิตเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา มีการหมุนเวียนของแรงงานสูง ผู้ประกอบการไม่สามารถรักษาแรงงานที่ได้รับการ ฝึกทักษะจนมีฝีมือเอาไว้ในธุรกิจได้นาน เพราะส่วนมากเป็นพนักงานขายแรงงาน บางช่วงก็ออกไปทำอาชีพอื่น ทำให้กระทบการคุณภาพของสินค้า จึงควรมีการพัฒนาทักษะบุคลากรเพื่อให้เกิประสิทธิภาพในการผลิตและลดการสูญเสีย ในอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา

วัตถุประสงค์ พัฒนา ทักษะการผลิตแรงงาน เพื่อสร้างประสิทธิภาพการผลิตและลดอัตราการสูญเสียลง

ตัวชี้วัด

1. จำนวนแรงงานที่ได้รับการพัฒนาทักษะ
2. จำนวนผลผลิตต่อกิจกรรม

กิจกรรม

1. รวบรวมองค์ความรู้และ เทคนิค ที่ช่วยสร้างประสิทธิภาพการผลิตเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา
2. ถ่ายทอดองค์ความรู้และเทคนิคการผลิตเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพการผลิต แก่แรงงานผู้ผลิตเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา ในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ระยะเวลาดำเนินงาน 5 ปี (พ.ศ 2549- 2553)

หน่วยงานที่รับผิดชอบ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด สำนักงานเกษตรจังหวัด สถาบันวิจัยยางเกษตรกรและผู้ประกอบการยางพารา

งบประมาณ 500,000 บาท

โครงการที่ 3 โครงการพัฒนาเครื่องจักรและเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับการผลิตเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา

หลักการเหตุผล เทคโนโลยีในการผลิตเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่ช่วยให้สามารถผลิตสินค้าได้ตาม มาตรฐานสากล ปัจจุ บันประเทศไทยนำเข้าเทคโนโลยีจากต่างประเทศ ทำให้ต้นทุนในการผลิตเพิ่มสูงขึ้น จึงควรส่งเสริมการพัฒนาเครื่องจักรและเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับการผลิตเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา ขึ้นเองภายในประเทศ ช่วยให้เกิดการลดต้นทุนในการผลิต ซึ่งเทคโนโลยีที่ทันสมัยและเหมาะสมกับสภาพเ ศรษฐกิจ จะช่วยให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง และส่งผลให้การผลิตมีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น จึงควรมีการพัฒนาเทคโนโลยีที่ทันสมัยสำหรับเป็นต้นแบบการพัฒนาผลิตภัณฑ์เฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาเทคโนโลยีที่เหมาะสม ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์เฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพา รา โดยเป็นเทคโนโลยีต้นแบบในระดับต้นทุนต่ำเหมาะสมแก่ผู้ประกอบการเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา

ตัวชี้วัด

1. เทคโนโลยีต้นแบบในการผลิตเครื่องจักรสำหรับผลิตภัณฑ์เฟอร์นิเจอร์ไม้ยาพาราที่เหมาะสม
2. เทคโนโลยีการผลิตที่ได้มาตรฐานการผลิต ผลิตภัณฑ์เฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา

กิจกรรม

1. นักวิจัย ศึกษาและพัฒนาเครื่องจักรและเทคโนโลยีในการผลิตเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราที่ทันสมัยและมีคุณภาพได้มาตรฐานสากล
2. จัดทำเทคโนโลยีต้นแบบที่เหมาะสม ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์เฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราที่มีต้นทุนต่ำ
3. เผยแพร่และขยายเทคโนโลยีต้นแบบไปสู่ผู้ประกอบการเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา

ระยะเวลาดำเนินงาน 5 ปี (พ.ศ 2549- 2553)

หน่วยงานที่รับผิดชอบ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด สำนักงานเกษตรจังหวัด สถาบันวิจัยยาง สถาบันการศึกษา มหาวิทยาลัย เกษตรกรและผู้ประกอบการยางพารา

งบประมาณ 1,000,000 บาท

เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

โครงการที่ 4 โครงการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์เฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา

หลักการเหตุผล ปัจจุบันความต้องการของลูกค้ามีหลากหลายและเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ การศึกษาวิจัยและการพัฒนาผลิตภัณฑ์เฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราที่ตรงกับความต้องการของลูกค้าจึงเป็นสิ่งที่ช่วย สร้างศักยภาพการแข่งขันให้กับผลิตภัณฑ์เฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราเพื่อการส่งออก จึงควรมีการส่งเสริมให้เกิดการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์เฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารามูลค่าสูงเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลก

วัตถุประสงค์ เพื่อวิจัยและพัฒนาผ ลิตภัณฑ์เฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา ที่มีมูลค่าเพิ่มสูง เป็นการเพิ่มคุณค่าให้แก่ผลิตภัณฑ์เฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา

ตัวชี้วัด

1. จำนวนงานวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์เฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา

กิจกรรม

1. สนับสนุนนักวิจัย นักออกแบบ ผู้ประกอบการ ให้ทำการ วิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์เฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา
   ให้ตรงกับความต้องการของตลาดโลก และมีมูลค่าเพิ่มสูง
2. เผยแพร่และขยายผลงานวิจัยและพัฒนา ไปสู่กลุ่มผู้ประกอบการเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา เพื่อการนำไปลงทุน ในเชิงพาณิชย์

ระยะเวลาดำเนินงาน 5 ปี (พ.ศ 2549- 2553)

หน่วยงานที่รับผิดชอบ สถาบันวิจัยยาง สถาบันการศึกษา มหาวิทยาลัย เกษตรก รและผู้ประกอบการ
ยางพารา หอการค้าและสภาอุตสาหกรรมจังหวัด

งบประมาณ 10,000,000 บาท

เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

โครงการที่ 5 โครงการวิจัยและพัฒนาสายพันธุ์ยางพาราเพื่อให้เหมาะกับการผลิตเฟอร์นิเจอร์

หลักการเหตุผล ปัจจุบันราคาน้ำมันเพิ่มสูงขึ้น เกษตรกรผู้ปลูกยางพารา จึงตัดต้นยางขา ยน้อยลง ไม้ยางพาราจึงหาซื้อยากขึ้น และราคามีแน้วโน้มเพิ่มสูงขึ้น ผู้ประกอบการวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยาพาราจึงประสบปัญหาไม้ยางพาราดิบซึ่งเป็นวัตถุดิบมีไม่เพียงพอ และไม้ดิบมีคุณภาพไม่ดี โครงการวิจัยและพัฒนาสายพันธุ์ยางพารา มีวัตถุประสงค์เพื่อบรรเทาปัญหาเหล่านี้โดยทำการวิจัยและพัฒนาสายพันธุ์ยางพาราที่มีอัตราการเจริญเติบโตสูง ทนทานต่อโรคและแมลง ให้น้ำยางมาก และมีเนื้อไม้แข็งแรงคุณภาพดีเหมาะกับการผลิตเฟอร์นิเจอร์ไม้ยาง

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาสายพันธุ์ยางพาราเพื่อให้เหมาะกับการผลิตเฟอร์นิเจอร์

ตัวชี้วัด

1. จำนวนงานวิจัยและพัฒนาสายพันธุ์ยางพาราที่เหมาะสมต่อการทำเฟอร์นิเจอร์

กิจกรรม

1. สนับสนุน นักวิจัย และผู้ประกอบการ ให้ทำการวิจัยและพัฒนาสายพันธุ์ยางพารา ที่มีอัตราการเจริญเติบโต
   สูง ทนทานต่อโรค และแมลง มีเนื้อไม้แข็งแรงมีคุณภาพดีเหมาะกับการผลิตเฟอร์นิเจอร์
2. เผยแพร่และขยายผลงานวิจัยและพัฒนา ไปสู่กลุ่มเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา และผู้ประกอบการเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา ต่อไป

ระยะเวลาดำเนินงาน 5 ปี (พ.ศ 2549- 2553)

หน่วยงานที่รับผิดชอบ สถาบันวิจัยยาง สถาบันการศึกษา มหาวิทยาลัย เกษตรกรและผู้ประกอบการยางพารา หอการค้าและสภาอุตสาหกรรมจังหวัด

งบประมาณ 1,000,000 บาท

โครงการที่ 6 โครงการสร้างตราสินค้าเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา

หลักการเหตุผล ปัจจุบันอุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราในประเทศไทย เป็นธุรกิจซึ่งรับจ้างผลิตตามการออกแบบของคนกลาง ส่งผลให้ขาดอำนาจ ในการต่อรองราคา เพื่อเป็นการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยาง จึงควรส่งเสริมให้มีการสร้างตราสินค้าเพื่อให้เป็นที่รู้จักและยอมรับทั้งในประเทศและต่างประเทศ

วัตถุประสงค์ เพื่อให้วิสาหกิจมีตราสินค้าเป็นของตนเอง เป็นที่ รู้จักและยอมรับทั้งในประเทศและต่างประเทศ

ตัวชี้วัด

1. จำนวนวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา ที่มีการสร้างตราสินค้า
2. จำนวนประเทศที่รู้จักและยอมรับตราสินค้าของวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

กิจกรรม

1. ส่งเสริมให้วิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราในพื้นที่ สร้างตราสินค้าของตนเองขึ้น
2. ทำการโฆษณา ประชาสัมพันธ์เผยแพร่ทั้งในและต่างประเทศ เพื่อให้เป็นที่รู้จักและยอมรับตราสินค้าเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
3. ส่งเสริมและสนับสนุนให้วิสาหกิจผลิตเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราไปร่วมงานแสดงสินค้าระดับนานาชาติ เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ตราสินค้าให้เป็นที่รู้จักและเป็นที่ยอมรับมากขึ้น

ระยะเวลาดำเนินงาน 5 ปี (พ.ศ 2549- 2553)

หน่วยงานที่รับผิดชอบ ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรม พาณิชย์จังหวัด และสถาบันการศึกษาในพื้นที่

งบประมาณ 1,000,000 บาท

เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

โครงการที่ 7 โครงการพัฒนาทักษะความรู้ด้านการบริหารจัดการเพื่อเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันให้แก่ผู้ประกอบการวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยาพารา

หลักการเหตุผล ปัจจุบันธุรกิจผลิตออกเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารามีอุปสรรค์ในการเข้ามาประกอบธุรกิจค่อนข้างน้อย จึงมีผู้ประกอบการเข้ามาทำธุรกิจนี้เพิ่มมากขึ้น สภาวะการแข่งขันจึงมีความรุนแรงมากขึ้น จึงควรพัฒนาทักษะความรู้ด้านการบริหารจัดการ ให้แก่ผู้ประกอบการ เพื่อเป็นการลดต้นทุนและพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ให้แก่ผู้ประกอบการ

วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาทักษะความรู้ด้านการบริหารจัดการให้แก่วิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

ตัวชี้วัด

1. จำนวนวิสาหกิจที่เข้ารับการพัฒนาทักษะความรู้ด้านการบริหารจัดการ
2. ระดับประสิทธิภาพการบริหารจัดการของวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

กิจกรรม

1. มีการส่งเสริมให้วิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา เข้ารับการพัฒนาทักษะความรู้ด้านการบริหารจัดการ
2. กระตุ้นให้วิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีการปรับปรุงประสิทธิภาพการบริหารจัดการ

ระยะเวลาดำเนินงาน 5 ปี (พ.ศ 2549- 2553)

หน่วยงานที่รับผิดชอบ สถาบันการศึกษาในพื้นที่ ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรม และหอการค้าจังหวัด

งบประมาณ 300,000 บาท

โครงการที่ 8 โครงการจัดทำแผนธุรกิจ และแผนการตลาดเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา

หลักการเหตุผล ปัจจุบันมีการส่งออกเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพ ารา ไปขายยังต่างประเทศมากขึ้นแต่ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ยังประสบปัญหาเรื่อง การขาดข้อมูลความรู้เกี่ยวกับความต้องการของลูกค้า และการวางแผน ด้านการตลาด (โดยเฉพาะตลาดต่างประเทศ) การประชาสัมพันธ์จึงควรส่งเสริมให้มีการจัดทำแผนธุรกิจและแผนการตลาด เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินธุรกิจ และเป็นแนวทางในการแข่งขันกับต่างประเทศ

วัตถุประสงค์ วิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา ได้จัดทำแผนธุรกิจและแผนการตลาด เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการดำเนินธุรกิจ และการตัดสินใจทางการตลาดในต่างประเทศ

ตัวชี้วัด

1. จำนวนวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราที่มีการจัดทำแผนธุรกิจ
2. จำนวนวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราที่มีการจัดทำแผนการตลาด

กิจกรรม

1. ส่งเสริมให้วิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย ดำเนินการจัดทำแผนธุรกิจ โดยจัดทำแผนการผลิต แผนการตลาด แผนการตลาด และแผนการเงิน
2. ส่งเสริมให้วิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ ยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย มีการจัดทำข้อมูลการวางแผนการตลาด ด้านความต้องการ และรสนิยมของลูกค้าในต่างประเทศ

ระยะเวลาดำเนินงาน 5 ปี (พ.ศ 2549- 2553)

หน่วยงานที่รับผิดชอบ ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรม และหอการค้าจังหวัด

งบประมาณ 1,000,000 บาท

เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

โครงการที่ 9 โครงการจัดตั้งตัวแทนหรือศูนย์พัฒนาเครือข่าย วิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา (Cluster Development Agent : CDA)

หลักการเหตุผล ปัจจุบันเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราเริ่มมีการแข่งขันเข้ามาในตลาดเพิ่มขึ้น จึงต้องมีการปรับตัวเพื่อสร้างศักยภาพในการแข่งขัน ก ารรวมกลุ่มกันระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อจะได้มีการติดต่อประสานงานกัน รวมถึงการสื่อสารและเชื่อมโยงกันเป็นเครื่อข่าย อันเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ทั้งในด้านการผลิต การจัดการและการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ในพื้นที่ ซึ่ง การรวมกลุ่มจำเป็นต้องมีการจัดตั้งตัวแทนหรือศูนย์พัฒนาเครือข่ายวิสาหกิจยางพารา

วัตถุประสงค์ เพื่อประสานงานและพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือระหว่างสมาชิกในกลุ่มและให้บริการทางด้านความรู้ การจัดอบรม การแลกเปลี่ยนข้อมูล รวมทั้งรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับอุตสาหกรรม อุ ตสาหกรรมต่อเนื่อง และผลงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

ตัวชี้วัด

1. ระดับความรู้ความเข้าใจในการพัฒนากลุ่มเครือข่ายวิสาหกิจ
2. จำนวนสมาชิกที่เข้าร่วมการรวมกลุ่มของวิสาหกิจเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา

กิจกรรม

1. จัดตั้งตัวแทนหรือศูนย์พัฒนาเครือข่ายวิสาหกิจไม้ยางพาราภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
2. ประสานงานระหว่างสมาชิกในคลัสเตอร์วิสาหกิจไม้ยางพาราภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
3. ให้บริการทางด้านความรู้ การจัดอบรม การแลกเปลี่ยนข้อมูล รวมทั้งรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับอุตสาหกรรมอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมต่อเนื่อง และผลงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

ระยะเวลาดำเนินงาน 5 ปี (พ.ศ 2549- 2553)

หน่วยงานที่รับผิดชอบ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด สำนักงา นพาณิชย์จังหวัด สถาบันวิจัยยางหอการค้าและสภาอุตสาหกรรมจังหวัด

งบประมาณ 1,000,000 บาท

เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

โครงการที่ 10 โครงการสร้างผู้ฝึกอบรม (Trainer) เพื่อเป็นตัวกลางถ่ายท อดความรู้และประโยชน์ในการรวมกลุ่มอุตสาหกรรมแก่ผู้ผลิตเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา

หลักการเหตุผล การถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจเกี่ ยวกับการรวมกลุ่มอุตสาหกรรมเป็ น สิ่งสำคัญยิ่งที่จะทำให้การรวมกลุ่มเกิดขึ้นได้อย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งต้องอาศัยทักษะ และความชำนาญจึงจะทำให้สมาชิกในกลุ่มอุตสาหกรรมได้เข้าใจ และเห็นประโยชน์ของการรวมกลุ่มอย่างแท้จริง การสร้างผู้ฝึกอบรม (Trainer) เพื่อเป็นตัวกลางถ่ายทอดความรู้และประโยชน์ในการรวมกลุ่มอุตสาหกรรมแก่สมาชิกคลัสเตอร์เฟอร์นิเจอร์ยางพาราจึงควรจัดขึ้น

วัตถุประสงค์ เพื่อให้ คลัสเตอร์เฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราในพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีตัวกลางถ่ายทอดความรู้และประโยชน์ในการรวมกลุ่มอุตสาหกรรมแก่สมาชิกคลัสเตอร์ยางพารา

ตัวชี้วัด

1. ร้อยละของสมาชิกคลัสเตอร์เฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพาราที่มีความรู้ความเข้าใจเพิ่มขึ้น
2. จำนวนการถ่ายทอดองค์ความรู้แก่บุคลากร
3. จำนวนบุคลากร (Trainer) ที่ผ่านการฝึกอบรม

กิจกรรม

1. คัดเลือกสมาชิกคลัสเตอร์เฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา ที่มีภาวะผู้นำ มีความเสียสละ มีศักยภาพในการถ่ายทอดความรู้ แก่สมาชิกอื่น ๆ ในคลัสเตอร์
2. ฝึกอบรมตามหลักสูตร Training for Trainer และหลักสูตรเฉพาะทางด้านยางพารา
3. ประสานการทำงานกับ CDA กลุ่มยางพาราภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย
4. ประเมินผลการทำงานของ Trainer และปรับเปลี่ยนทุกๆ 1 ปี

ระยะเวลาดำเนินงาน 5 ปี (พ.ศ 2549- 2553)

หน่วยงานที่รับผิดชอบ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด มหาวิทยาลัย เกษ ตรกรและผู้ประกอบการยางพารา

งบประมาณ 1,000,000 บาท

เครือข่ายวิสาหกิจยางพารา : กลุ่มพื้นที่ภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย

Cluster
SMEs